

(นครราชสีมา)

(ชัยภูมิ)

(บุรีรัมย์)

(สุรินทร์)

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1
(นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์)
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 - 2556

สำนักบริหารยุทธศาสตร์
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1
โทรศัพท์ 044-243798 ต่อ 734,735

ส่วนที่ 1

สภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ สุรินทร์ บุรีรัมย์

1. สภาพทั่วไป

1.1 ที่ตั้งและอาณาเขต

(1) ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ : กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ และสุรินทร์ มีพื้นที่ประมาณ 52,389.89 ตร.กม. หรือประมาณ 32,743,674 ไร่ ตั้งอยู่ระหว่างเส้นละติจูดที่ 14 องศา 5 ลิปดาเหนือ ถึงเส้นละติจูดที่ 16 องศา 43 ลิปดาเหนือ และระหว่างเส้นลองจิจูดที่ 107 องศา 10 ลิปดาตะวันออก ถึงเส้นลองจิจูดที่ 110 องศา 7 ลิปดาตะวันออก ซึ่งจากที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ดังกล่าวนี้ทำให้พื้นที่ตั้งอยู่ในโซนเวลามาตรฐานสากลที่พิกัดลองจิจูด 105 องศาตะวันออก ซึ่งเป็นเวลาที่เร็วกว่ากรีนิชประเทศอังกฤษ 7 ชั่วโมง และมีสภาวะอากาศแบบสวันนา (Tropical Savanna Climate) ตามการจำแนกเขตภูมิอากาศแบบ Koppen ซึ่งจะมีอากาศร้อนอุณหภูมิสูงตลอดปี โดยมีฤดูฝนสลับกับฤดูแล้งอย่างเด่นชัด โดยฤดูฝนเริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงเดือนตุลาคม และฤดูแล้งเริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนเมษายน

(2) ที่ตั้งสัมพันธ์ : พื้นที่กลุ่มจังหวัด (นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ และสุรินทร์) มีอาณาเขตติดต่อกับพื้นที่ใกล้เคียงดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับจังหวัดขอนแก่น มุกดาหาร และร้อยเอ็ด
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับจังหวัดศรีสะเกษ
ทิศใต้	ติดต่อกับจังหวัดปราจีนบุรีและสระแก้ว และราชอาณาจักรกัมพูชา
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับจังหวัดเพชรบูรณ์ ลพบุรี และสระบุรี

(3) ขนาดพื้นที่ : จากการรวบรวมข้อมูลของกรมการปกครอง (พ.ศ. 2551) พบว่าพื้นที่ทั้ง 4 จังหวัดมีพื้นที่ครอบคลุม 52,389.89 ตร.กม. หรือประมาณ 32,743,674 ไร่ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 30.83 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือและคิดเป็นพื้นที่ร้อยละ 7.70 ของพื้นที่ทั้งประเทศ โดยจังหวัดนครราชสีมามีพื้นที่มากที่สุด รองลงมาได้แก่ จังหวัดชัยภูมิ บุรีรัมย์และสุรินทร์

ตารางแสดงพื้นที่ครอบคลุมของกลุ่มจังหวัด

จังหวัด	เนื้อที่		ร้อยละ (ของกลุ่มจังหวัด)
	ตร.กม.	ไร่	
นครราชสีมา	20,787.92	12,992,448	39.68
ชัยภูมิ	12,654.35	7,908,968	24.15
บุรีรัมย์	10,085.60	6,303,498	19.25
สุรินทร์	8,862.02	5,538,760	16.92
รวม (กลุ่มจังหวัด)	52,359.89	32,743,674	100.00

ที่มา : ข้อมูลสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ , กรมพัฒนาที่ดิน 2551

(4) ลักษณะทางธรณีวิทยา : พื้นที่ตั้งอยู่ในบริเวณที่ราบสูงโคราช หินที่รองรับส่วนใหญ่ประกอบด้วยหินแข็ง (หินชุดโคราช) ประกอบด้วยลักษณะโครงสร้างแบบรูปประทุนคว่ำและรูปประทุนหงาย มีรอยแตก รอยแยก และรอยคดโค้งทั่วไป รวมทั้งโดมเกลือ

(5) ปฐพีวิทยา : มีการแทรกดันของเกลือหินกระจายอยู่ทั่วไป เกิดดินเค็มและน้ำเค็ม ลักษณะดิน เป็นดินที่มีศักยภาพปานกลางถึงต่ำสำหรับการเกษตร ดินที่เหมาะสมสำหรับการปลูกข้าวจะอยู่ใกล้ลุ่มแม่น้ำและพื้นที่น้ำขังในฤดูฝน

1.2 การปกครองและประชากร

เขตการปกครอง 4 จังหวัด ประกอบด้วย 88 อำเภอ 756 ตำบล 10,023 หมู่บ้าน ประชากรรวมทั้งสิ้น 6,604,974 คน มากที่สุดที่จังหวัดนครราชสีมา 2,565,117 คน คิดเป็นร้อยละ 38.84 รองลงมา คือ จังหวัดบุรีรัมย์ 1,541,650 คน เท่ากับร้อยละ 23.34 จังหวัดสุรินทร์ 1,375,560 คน เท่ากับร้อยละ 20.83 และจังหวัดชัยภูมิ 1,122,647 คน เท่ากับร้อยละ 17.00 ของประชากรกลุ่มจังหวัด ตามลำดับ

ความหนาแน่นประชากรเฉลี่ย 127.71 คนต่อตารางกิโลเมตร จังหวัดสุรินทร์มีความหนาแน่นประชากรสูงสุด คือ 169.32 คนต่อตารางกิโลเมตร รองลงมา คือ จังหวัดบุรีรัมย์ เท่ากับ 149.34 คนต่อตารางกิโลเมตร จังหวัดนครราชสีมา เท่ากับ 125.16 คนต่อตารางกิโลเมตร และจังหวัดชัยภูมิ 87.86 คนต่อตารางกิโลเมตร ตามลำดับ

1.3 ลักษณะทางภูมิประเทศ

เป็นพื้นที่ตั้งอยู่ในบริเวณที่ราบสูงโคราช หินที่รองรับส่วนใหญ่ประกอบเป็นหินแข็ง มีโครงสร้างแบบรูปประทุนคว่ำและรูปประทุนหงาย มีรอยแตกรอยแยกและรอยคดโค้งทั่วไป รวมทั้งโดมเกลือ ด้านปฐพีวิทยาพบว่าการแทรกดันของเกลือหินกระจายอยู่ทั่วไป เกิดดินเค็มและน้ำเค็ม ลักษณะดินเป็นดินที่มีศักยภาพปานกลางถึงต่ำสำหรับการเกษตร ดินที่เหมาะสมสำหรับการปลูกข้าวจะอยู่ใกล้ลุ่มแม่น้ำและพื้นที่น้ำขังในฤดูฝน

1.4 ลักษณะทางภูมิอากาศ

มีสภาพอากาศแบบสวันนา(Tropical Savanna Climate) ซึ่งมีอากาศร้อนอุณหภูมิสูงตลอดปี โดยมีฤดูฝนสลับกับฤดูแล้งอย่างเด่นชัด โดยฤดูฝนเริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงตุลาคม และฤดูแล้งเริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงเมษายน

1.5 ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(1) ทรัพยากรป่าไม้ มีพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ทั้งหมด 19,858.29 ตร.กม. มีส่วนที่ซ้อนทับกันอยู่ระหว่างป่าสงวนแห่งชาติ อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า

(2) ทรัพยากรดิน มีความเหมาะสมของที่ดินเพื่อการปลูกพืชเศรษฐกิจ: ชั้นความเหมาะสมของที่ดินเพื่อการปลูกพืชเศรษฐกิจ 3 กลุ่มหลัก ได้แก่ ข้าว พืชไร่ และไม้ผลไม้ยืนต้น สรุปได้ว่ามีชั้นความเหมาะสมของดินเพื่อการปลูกพืชเศรษฐกิจทั้ง 3 กลุ่มในเกณฑ์เหมาะสมปานกลางถึงเหมาะสมดีมาก

(3) ทรัพยากรน้ำ ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ลุ่มน้ำหลัก 3 ลุ่มได้แก่ลุ่มน้ำชี ลุ่มน้ำมูล และลุ่มน้ำป่าสัก

(3.1) ลุ่มน้ำชี มีพื้นที่รับน้ำ 49,477 ตารางกิโลเมตร แบ่งออกเป็น 20 ลุ่มน้ำสาขาพื้นที่โครงการที่อยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำชีได้แก่พื้นที่เกือบทั้งหมดของจังหวัดชัยภูมิและพื้นที่บางส่วนของจังหวัดนครราชสีมา รวมคิดเป็นร้อยละ 25.8 ของพื้นที่ลุ่มน้ำชีทั้งหมด

(3.2) ลุ่มน้ำมูล: มีพื้นที่รับน้ำ 69,700 ตารางกิโลเมตร แบ่งออกเป็น 31 ลุ่มน้ำสาขาพื้นที่โครงการที่อยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำได้แก่พื้นที่เกือบทั้งหมดของจังหวัดนครราชสีมา และพื้นที่ทั้งหมดของจังหวัดบุรีรัมย์ และสุรินทร์ รวมคิดเป็น ร้อยละ 54.2 ของพื้นที่ลุ่มน้ำมูลทั้งหมด

(3.3) ลุ่มน้ำป่าสัก มีพื้นที่รับน้ำ 6,292 ตารางกิโลเมตร แบ่งออกเป็น 8 ลุ่มน้ำสาขาพื้นที่โครงการที่อยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำมูลได้แก่พื้นที่บางส่วนของจังหวัดชัยภูมิและจังหวัดนครราชสีมา รวมคิดเป็นร้อยละ 2.4 ของพื้นที่ทั้งลุ่มน้ำป่าสัก

1.6 ด้านสังคม

(1) การศึกษา : ในกลุ่มจังหวัดมีจำนวนโรงเรียนรวม 3,983 โรงเรียน จำนวนครู 50,591 คน และจำนวนนักเรียน 1,140,355 คน และมีโรงเรียนอาชีวศึกษาจำนวน 30 แห่ง และระดับอุดมศึกษา 15 แห่ง

(2) การสาธารณสุข: มีจำนวนสถานพยาบาลทั้งสิ้น 2,011 แห่ง จำแนกเป็นโรงพยาบาลของรัฐบาล 86 แห่ง โรงพยาบาลเอกชน 16 แห่ง สถานีอนามัย 945 แห่ง คลินิกรวมทุกประเภท 964 แห่ง ด้านบุคลากรทางการแพทย์ มีแพทย์จำนวน 968 คน ทันตแพทย์ 261 คน พยาบาล 6,094 คน และผู้ช่วยพยาบาล 216 คน

(3) ด้านแรงงาน : มีแรงงานในระบบประกันสังคมลดลง เนื่องจากสถานประกอบการภายในจังหวัดได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจโลก ส่งผลให้สถานประกอบการที่ได้รับผลกระทบต้องปิดกิจการ เลิกจ้างพนักงานบางส่วน และให้ลูกจ้างหยุดงานบางส่วน

(4) ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหายเกิดขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือ คดีประทุษร้ายต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ ซึ่งดูจากแนวโน้มการเกิดขึ้นของคดีมีแนวโน้มลดลง ปัญหายาเสพติดมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นโดยเป็นเส้นทางลำเลียงยาเสพติด จากจังหวัดชายแดนผ่านเข้ากรุงเทพฯและปริมณฑล การแพร่ระบาดยังคงพบการค้ายาเสพติดในพื้นที่ชุมชนเมืองใหญ่หรือชุมชนที่มีประชากรหนาแน่น ส่วนใหญ่เป็นผู้ค้ารายย่อย

1.7 ด้านเศรษฐกิจ

รายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรของกลุ่มจำนวน 40,594 บาทต่อคนต่อปี ต่ำกว่ารายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรของภาคที่ 42,292 บาท และของประเทศที่ 136,954 บาท ส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดฯ รวมจำนวน 309,165 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 32 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่มีจำนวน 957,974 ล้านบาท ดังนี้

นครราชสีมา : ในปี พ.ศ. 2550 มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (GPP) เท่ากับ 69,892 ล้านบาท มูลค่ารวมผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อหัว (Per Capital GPP) เท่ากับ 54,362 บาท จัดเป็นลำดับที่ 2 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รายได้ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสาขาการผลิตอุตสาหกรรม มากที่สุดร้อยละ 21.44 คิดเป็นมูลค่า

32,327 ล้านบาท รองลงมาได้แก่สาขาการเกษตร ร้อยละ 19.46 มีมูลค่า 29,342 ล้านบาท อัตรการขยายทางเศรษฐกิจร้อยละ 3.6

บุรีรัมย์ : ในปี พ.ศ. 2551 มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (GPP) เท่ากับ 51,094 ล้านบาท มูลค่ารวมผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อหัว (Per Capital GPP) เท่ากับ 31,444 บาท จัดเป็นลำดับที่ 15 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รายได้ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสาขาการเกษตร มากที่สุดร้อยละ 24.1 คิดเป็นมูลค่า 12,329 ล้านบาท รองลงมาได้แก่การขนส่ง ขยายปลีก ร้อยละ 21.7 อัตรการขยายทางเศรษฐกิจร้อยละ 0.1

สุรินทร์ : ในปี พ.ศ. 2551 มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (GPP) เท่ากับ 45,185 ล้านบาท มูลค่ารวมผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อหัว (Per Capital GPP) เท่ากับ 31,759 บาท จัดเป็นลำดับที่ 17 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รายได้ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสาขาการขนส่ง ขยายปลีกมากที่สุดร้อยละ 26.69 คิดเป็นมูลค่า 120,704 ล้านบาท รองลงมาได้แก่สาขาการเกษตรลำสัตว์ ป่าไม้ ร้อยละ 20.20 คิดเป็นมูลค่า 9,127 ล้านบาท ภาคอุตสาหกรรม มีมูลค่า 5,128 ล้านบาท หรือ ร้อยละ 11.35 อัตรการขยายทางเศรษฐกิจร้อยละ 1.4

ชัยภูมิ : ในปี พ.ศ. 2550 มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (GPP) เท่ากับ 42,097 ล้านบาท มูลค่ารวมผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อหัว (Per Capital GPP) เท่ากับ 35,578 บาท จัดเป็นลำดับที่ 9 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รายได้ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสาขาการเกษตร มากที่สุดร้อยละ 26.46 คิดเป็นมูลค่า 11,136 ล้านบาท รองลงมาได้แก่การ ขยายส่ง ขยายปลีก ร้อยละ 21.40 คิดเป็นมูลค่า 9,007 ล้านบาท ภาคอุตสาหกรรม มีมูลค่า 5,735 ล้านบาท หรือ ร้อยละ 13.67 อัตรการขยายทางเศรษฐกิจร้อยละ 6.0

1.8 ด้านเกษตรกรรม

(1) การเพาะปลูก: ชนิดพืชที่ปลูกมากในพื้นที่กลุ่มจังหวัด ได้แก่ ข้าว ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ มันสำปะหลัง และ อ้อยโรงงาน พืชหลักทั้ง 4 ประเภทในกลุ่มจังหวัดมีการเพาะปลูกรวมพื้นที่ 14.39 ล้านไร่ เมื่อเทียบกับพื้นที่ถือครองทางการเกษตร 18.61 ล้านไร่ จะคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 77.32 ในขณะที่สัดส่วนการปลูกพืชทั้ง 4 ประเภทของภาคและประเทศมีค่าร้อยละ 74.13 และ 59.63 เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายจังหวัดพบว่าจังหวัดนครราชสีมา มีพื้นที่ปลูกพืชหลักทั้ง 4 ประเภทมากที่สุด รองลงมาได้แก่จังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ และชัยภูมิ ตามลำดับ

(2) การปศุสัตว์: การเลี้ยงโคนม โคเนื้อ กระบือ สุกร ไก่ และเป็ด มีจำนวน 25.7, 6.6, 4.3, 28.5, 80.0 และ 42.1 ตัว/ครัวเรือนตามลำดับ ซึ่งทุกประเภทมีจำนวนมากกว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และเมื่อเทียบกับประเทศพบว่าจำนวน/ครัวเรือนของโคนม โคเนื้อ และกระบือของกลุ่มจังหวัดมีค่าใกล้เคียงกับของประเทศ สำหรับสุกรไก่ และเป็ดของกลุ่มจังหวัดมีค่าต่ำกว่าของประเทศ

(3) การปลูกหม่อนเลี้ยงไหม: ราษฎรในกลุ่มจังหวัดส่วนใหญ่ยังประกอบอาชีพด้านการปลูกหม่อนเลี้ยงไหม เช่น จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งเป็นจังหวัดที่มีมูลค่าจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไหมมากที่สุดของกลุ่มมีพื้นที่ปลูกหม่อนเลี้ยงไหม ในปี 2552 จำนวน 3,424 ไร่ เกษตรกร จำนวน 3,321 ราย รวมทั้งการรวมกลุ่มของผู้ประกอบการไหม จำนวน 212 ราย ซึ่งมีผลทำให้มูลค่าการจำหน่ายทั้งกลุ่มจังหวัดเพิ่มขึ้นในทุกๆปี เช่นในปี 2549 จำนวน 3,137 ล้านบาท ในปี 2550 เพิ่มขึ้นเป็น 3,456 ล้านบาท และในปี 2551 เพิ่มขึ้นเป็น 3,767 ล้านบาท นอกจากนี้ในด้านคุณภาพของผลิตภัณฑ์ผ้าไหมกลุ่มจังหวัดได้เครื่องหมายรับรองตรานกยูงพระราชทาน รวมจำนวน 8,828

ดวง (ยอด ณ พฤษภาคม 2552) รวมทั้งผู้ที่ได้รับการรองรับให้ได้รับมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) เฉพาะใน
จังหวัดนครราชสีมาจำนวน 33 ราย

1.9 ด้านอุตสาหกรรม

ในกลุ่มจังหวัดมีจังหวัดนครราชสีมาที่เป็นจังหวัดที่มีโรงงานอุตสาหกรรมมากที่สุด และมีจำนวนมากเกิน
ครึ่งหนึ่งของโรงงานอุตสาหกรรมทั้งหมดของกลุ่มจังหวัด และมีแนวโน้มที่จะมีสัดส่วนมากขึ้นเรื่อยๆ แสดงให้เห็น
ว่า อุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดเป็นอุตสาหกรรมประเภทที่ต้องการพึ่งพาเมืองในการเลือกทำเลที่ตั้งเพื่อสร้างขีด
ความสามารถในการแข่งขัน เนื่องจากมีโครงสร้างพื้นฐานและบุคลากรสนับสนุนที่สอดคล้องกับความต้องการใน
การพัฒนาอุตสาหกรรม

สถานการณ์อุตสาหกรรมรายจังหวัด

1. สุรินทร์: มีโรงงานทั้งสิ้น 428 โรง มูลค่าการลงทุนรวม 9,401,160,750 บาท การจ้างงานรวม
9,722 คน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2549 ร้อยละ 3.88, 3.85 และ 19.52 ตามลำดับ โดยอุตสาหกรรมเครื่องแต่งกายมี
อัตราการขยายตัวของมูลค่าการลงทุนสูงสุดคือร้อยละ 64.27 ซึ่งเป็นผลมาจากการลงทุนใหม่ของโรงงานผลิต
เสื้อผ้าสำเร็จรูป อันเนื่องมาจากความพร้อมของจังหวัดในด้านสาธารณูปโภคและแรงงานที่มีคุณภาพ ประกอบกับ
อัตราค่าจ้างแรงงานต่ำ

2. นครราชสีมา โรงงานทั้งสิ้น 2,283 โรง เป็นจำพวก 2 จำนวน 662 โรง และจำพวก 3 จำนวน
1,621 โรง มีเงินทุนทั้งสิ้น จำนวน 196,563.23 ล้านบาท กระจายอยู่ทั่วไปในทุกอำเภอ โดยอำเภอเมืองมีโรงงาน
มากที่สุด รองลงมา คือ อำเภอเมือง ปากช่อง สีคิ้ว สูงเนินและอำเภอบักรังชัย (คิดเป็นร้อยละ 33.33, 14.27,
7.09, 5.08, 4.81 ตามลำดับ ของจำนวนโรงงานที่ตั้งอยู่ตามอำเภอต่าง ๆ

3. บุรีรัมย์: โรงงานในจังหวัดบุรีรัมย์ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการเกษตรกรรม มีกระบวนการ
ผลิตที่พึ่งพาเครื่องจักรควบคู่กับการใช้แรงงาน มีจำนวนโรงงานทั้งสิ้น 1,664 โรงงาน จำนวนเงินทุน 5,787 ล้าน
บาท จำนวนคนงานรวม 12,696 คน ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมการเกษตร โรงงานที่มีมากที่สุดคือ โรงสีข้าว
รองลงมาคือ อุตสาหกรรมโลหะ ได้แก่ โรงงานผลิตภัณฑ์คอนกรีต โรงงานกลึงเชื่อมโลหะทั่วไป

4. ชัยภูมิ: อุตสาหกรรมที่สำคัญคืออุตสาหกรรมสิ่งทอ จังหวัดชัยภูมิมุ่งมั่นที่จะสร้างบทบาทความ
เป็นผู้นำในการส่งเสริม พัฒนา และเพิ่มประสิทธิภาพของผู้ประกอบการที่จะเข้ามาประกอบธุรกิจด้านสิ่งทอให้มี
ความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบด้านการแข่งขัน เนื่องจากจังหวัดชัยภูมิมีความโดดเด่นด้านการลงทุน
ภาคอุตสาหกรรมโดยเฉพาะอุตสาหกรรมสิ่งทอ ซึ่งปัจจุบันมีโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอในจังหวัดชัยภูมิประมาณ
20 โรงงาน ซึ่งแสดงให้เห็นศักยภาพของจังหวัดชัยภูมิในด้านการประกอบการสิ่งทอ และผลักดันให้จังหวัดชัยภูมิ
เป็นเขตส่งเสริมพิเศษอุตสาหกรรมสิ่งทอ

1.10 ด้านการท่องเที่ยว

มีการค้นพบแหล่งวัฒนธรรมและโบราณสถานกระจายอยู่ทั่วไปในพื้นที่กลุ่มจังหวัด แหล่งที่สำคัญมีจำนวนรวมมากกว่า 230 แห่ง ส่วนใหญ่เป็นชุมชนและโบราณสถานในสมัยอารยธรรมทวารวดีและขอม ยกเว้นจังหวัดชัยภูมิที่พบโบราณสถานอิทธิพลจากอาณาจักรลาว

จังหวัดนครราชสีมามีโบราณสถานและแหล่งท่องเที่ยวที่ทรงคุณค่าอันทรงคุณค่าที่หลากหลาย อาทิ เช่น ปราสาทหินพิมาย พระนอนหินทราย ภาพเขียนก่อนประวัติศาสตร์ วัดเขาจันทร์งามอายุกว่า 3,000 ปี มีศูนย์รวมจิตใจและเป็นศิริมงคล คือ อนุสาวรีย์ท้าวสุรนารี และบ้านไร่แหล่งพำนักของพระเทพวิทยาคม หรือ หลวงพ่อคุณ ปริสฺสุโธ อริยสงฆ์ เลื่องชื่อ มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เช่น เขาใหญ่อุทยานแห่งชาติแห่งแรกของประเทศไทยมรดกของเอเชีย แหล่งรวมชาติพันธุ์ทั้งพืชและสัตว์เป็นที่รวมของน้ำตกที่สวยงาม อาทิเช่น น้ำตกเหวสุวัณน์ น้ำตกเหวนรก ผากล้วยไม้ วังเหว ผาไทรคู่ เหวประทุน ไทรงามและปราสาทหินพิมาย เขื่อนลำตะคอง สถานที่ชมทัศนียภาพอันงดงาม ยามพระอาทิตย์อัสดง มีแหล่งท่องเที่ยวการเรียนรู้ เช่น สวนสัตว์นครราชสีมา พิพิธภัณฑ์ไม้กลายเป็นหิน วัดบ้านโนนกลุ่ม เป็นสถานที่ประดิษฐานรูปหล่อทองเหลืองรมดำ สมเด็จพระพุฒาจารย์โต (พรหมรังสี) องค์ใหญ่ที่สุดในโลก รวมทั้งแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ด้านการเกษตรอินทรีย์ ไร่รุ่งนสายพันธ์ชั้นดีสำหรับผลิตไวท์สเล็ค ส่วนจังหวัดบุรีรัมย์เป็นศูนย์กลางอารยธรรมขอม มีโบราณสถาน เช่น เขาพนมรุ้ง ปราสาทเมืองต่ำ แหล่งโบราณคดีก่อนประวัติศาสตร์ พระพุทธรูปใหญ่ พระเจ้าใหญ่วัดหงษ์วัดเขาอังคาร วนอุทยานเขากระโดง ปราสาทหนองหงส์ กู่สวนแตง ปราสาทวัดโคกจิว อนุสาวรีย์เราสู้ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น อ่างเก็บน้ำห้วยแหลม อ่าวเก็บน้ำห้วยตลาดและสวนนกบุรีรัมย์ เขื่อนลำนางรอง อ่างเก็บน้ำกระโดง และมีวัฒนธรรมประเพณีที่หลากหลาย จังหวัดสุรินทร์ : เป็นแหล่งศิลปวัฒนธรรม อารยธรรมขอม มีโบราณสถาน โบราณวัตถุ เชื่อมโยงประวัติศาสตร์นครวัดนครธม ปราสาทหินบ้านพลวง ปราสาทตาเมือน ปราสาทตาเมือนโต๊ด ปราสาทตาเมือนธม ตลาดการค้าชองจอม โอลส์เสม็ด ศาลหลักเมืองสุรินทร์ อนุสาวรีย์พญาสุรินทรภักดีศรีณรงค์จางวาง ห้วยเสนง วนอุทยานพนมสวาย ปราสาทเมืองที ปราสาทบ้านไพล และจังหวัดชัยภูมิ มีศูนย์รวมใจที่ศาลเจ้าพ่อพญาแล สถานที่ท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ เช่น ปรากฏ์กู พระธาตุหนองสามหมื่น ถ้ำแก้ว เขาพังเหย มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญ เช่น มอหินขาว หุบกระเจียว สถานอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่าเขาเขียวหุบกระมัง ภูผาเทิบ น้ำตกตาดโตน น้ำตกเทพพนา เขื่อนจุฬาภรณ์ เขื่อนลำปะทาว น้ำตกไทรทอง น้ำตกชวนชม อุทยานแห่งชาติป่าหินงาม

ตารางแสดงแหล่งท่องเที่ยวภายในพื้นที่กลุ่มจังหวัด

ประเภทแหล่งท่องเที่ยว	จำนวนแหล่งท่องเที่ยว				
	นครราชสีมา	ชัยภูมิ	บุรีรัมย์	สุรินทร์	รวม
ธรรมชาติ	11	16	6	3	36
ประวัติศาสตร์	18	11	8	10	47
ศิลปวัฒนธรรม	41	7	5	9	62
รวม	70	34	19	22	145

1.11 ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

(1) ประปา: กำลังการผลิตน้ำประปาในพื้นที่ มีทั้งสิ้น 53,368,666 ลบ.ม./วัน ปริมาณน้ำที่ผลิตได้ 61,433,963 ลบ.ม. ปริมาณน้ำที่จำหน่ายแก่ผู้ใช้ 48,726,122 ลบ.ม. คิดเป็นร้อยละ 79.31 ของปริมาณน้ำที่ผลิตได้ และมีปริมาณน้ำที่จ่ายเพื่อสาธารณประโยชน์และรั่วไหล 8,054,771 ลบ.ม. ทั้งนี้มีจำนวนผู้ใช้ทั้งสิ้น 252,001 ราย

(2) พลังงาน: มีการใช้น้ำมัน 1,407,8280.90 พันลิตร คิดเป็นร้อยละ 92.4 ของการใช้พลังงานทั้งหมด มีการใช้ก๊าซแอลพีจีทั้งสิ้น 116,038.82 พันกิโลกรัม จังหวัดนครราชสีมามีส่วนการใช้พลังงานมากที่สุด คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 62.16 รองลงมาคือจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 19.71 จังหวัดสุรินทร์ และจังหวัดชัยภูมิ ร้อยละ 9.39 และ 8.75 ตามลำดับ

(3) ไฟฟ้า: จำนวนผู้ใช้ไฟฟ้ามีจำนวนทั้งสิ้น 1,476,534 ราย โดยกลุ่มสถานธุรกิจและอุตสาหกรรมมีการใช้ไฟฟ้ามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62 รองลงมาคือที่อยู่อาศัย ใช้กระแสไฟฟ้าคิดเป็นร้อยละ 30.76 จังหวัดนครราชสีมามีการใช้กระแสไฟฟ้าสูงที่สุด จากกลุ่มสถานธุรกิจและอุตสาหกรรม

ส่วนที่ 2

สถานการณ์และแนวโน้มด้านเศรษฐกิจ สังคม
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ส่วนที่ 2 : การวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ สังคม และ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

1. สถานการณ์และแนวโน้มด้านเศรษฐกิจ

1.1 ภาวะเศรษฐกิจโดยรวม

โครงสร้างผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Growth Domestic Product : GDP) ณ ระดับราคาคงที่ในปี พ.ศ.2553 มีมูลค่า 9,076 พันล้านบาท ปรับลดลงจากปีที่ผ่านมา การผลิตภาคอุตสาหกรรมหดตัวมากที่สุด รองลงมาเป็นภาคการเกษตร

ภาวะเศรษฐกิจไทยในปี 2553 ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยได้รับปัจจัยสนับสนุนจากการบริโภคสินค้าคงทนและการลงทุนภาคเอกชน สะท้อนได้จากปริมาณการจำหน่ายรถยนต์นั่งและปริมาณการจำหน่ายรถจักรยานยนต์ที่ขยายตัวร้อยละ 46.6 และ 15.7 ต่อปี ตามลำดับ สำหรับการลงทุนภาคเอกชนเติบโตได้ดีต่อเนื่อง สะท้อนได้จากปริมาณการนำเข้าสินค้าทุนที่ขยายตัวร้อยละ 24.1 ต่อปี สอดคล้องกับปริมาณการจำหน่ายรถยนต์เชิงพาณิชย์ที่ขยายตัวร้อยละ 35.4 ต่อปี ในขณะที่การส่งออกขยายตัวในอัตราชะลอลง สะท้อนจากปริมาณการส่งออกสินค้าที่ขยายตัวชะลอลง อย่างไรก็ตามจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติขยายตัวได้ในระดับสูงที่ร้อยละ 14.5 ต่อปี สะท้อนการปรับตัวเข้ามาสู่ภาวะปกติของภาคการท่องเที่ยว

(1) เศรษฐกิจด้านอุปทาน (การผลิต)

ภาวะเศรษฐกิจด้านการผลิตภาคอุตสาหกรรมขยายตัวต่อเนื่อง ขณะที่ภาคเกษตรเริ่มฟื้นตัว ส่วนภาคบริการจากการท่องเที่ยวต่างชาติฟื้นตัวได้ดีต่อเนื่อง

ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมขยายตัวสอดคล้องกับดัชนีความเชื่อมั่นภาคอุตสาหกรรมที่ปรับตัวลดลงมาอยู่ระดับ 100.8 จุด เป็นการปรับตัวลดลงต่อเนื่อง หลังได้รับผลกระทบจากปัญหาความผันผวนของค่าเงินบาท ทั้งนี้ ดัชนีความเชื่อมั่นฯ ยังคงอยู่สูงกว่าระดับ 100 จุด บ่งชี้ถึงความเชื่อมั่นของผู้ประกอบการที่ยังคงอยู่ในระดับที่แข็งแกร่ง

ด้านเครื่องใช้ภาคการเกษตรวัดจากดัชนีผลผลิตสินค้าเกษตรหดตัว โดยเฉพาะมันสำปะหลัง ซึ่งเป็นการปรับตัวดีขึ้นเล็กน้อย ส่วนราคาสินค้าเกษตรยังขยายตัวในระดับสูง ทำให้รายได้ของเกษตรกรที่แท้จริงยังคงขยายตัวได้ดี

นอกจากนี้เครื่องใช้ภาคบริการจากการท่องเที่ยวของต่างชาติ พบว่ามีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศไทยรวม 3.69 ล้านคน ขยายตัวที่ร้อยละ 12.5 สะท้อนการฟื้นตัวต่อเนื่องของภาคบริการจากการท่องเที่ยว

(2) เศรษฐกิจด้านอุปสงค์ (การใช้จ่าย)

เครื่องชี้เศรษฐกิจไทยบ่งชี้ถึงทิศทางการใช้จ่ายภายในประเทศที่คาดว่าจะขยายตัวต่อเนื่องซึ่งจะช่วยลดผลกระทบของแนวโน้มการชะลอตัวของการส่งออก ทำให้คาดว่าเศรษฐกิจไทยในปี 2554-2555 จะสามารถขยายตัวได้ตามกรอบที่ได้ประมาณการไว้ซึ่งได้รวมผลกระทบของความผันผวนของค่าเงินบาท ดังนี้

(2.1) การบริโภคภาคเอกชน

มีการขยายตัวได้ดีต่อเนื่อง เนื่องมาจากการปรับเข้าสู่ฐานปกติ ซึ่งสะท้อนจากภาษีมูลค่าเพิ่มขยายตัว สอดคล้องกับการชะลอการนำเข้าสินค้าอุปโภคบริโภค ในขณะที่การบริโภคสินค้าคงทนปรับตัวดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง สะท้อนได้จากปริมาณจำหน่ายรถยนต์นั่งขยายตัว เช่นเดียวกับปริมาณการจำหน่ายรถจักรยานยนต์ขยายตัว ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากรายได้เกษตรกรที่แท้จริงปรับตัวดีขึ้น ตามราคาสินค้าเกษตรที่ขยายตัวได้ดีต่อเนื่อง นอกจากนี้ดัชนีความเชื่อมั่นของผู้บริโภคเกี่ยวกับภาวะเศรษฐกิจโดยรวมอยู่ที่ระดับ 73.5 จุด ปรับตัวดีขึ้น ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากสถานการณ์ทางการเมืองที่เริ่มมีเสถียรภาพมากขึ้น

(2.2) การลงทุนภาคเอกชน

การลงทุนภาคเอกชนปรับตัวดีขึ้นมาก โดยเฉพาะการลงทุนภาคเอกชนในหมวดเครื่องมือเครื่องจักร สะท้อนจากปริมาณการนำเข้าสินค้าทุนที่ขยายตัวร้อยละ 24.1 ต่อปี ส่งผลให้ปริมาณการนำเข้าสินค้าทุนขยายตัว และปริมาณจำหน่ายรถยนต์เชิงพาณิชย์ขยายตัวในระดับสูง

เครื่องชี้การลงทุนภาคเอกชนในหมวดการก่อสร้าง วัดจากภาษีจากการทำธุรกรรมอสังหาริมทรัพย์ ขยายตัวได้ดีต่อเนื่องที่ร้อยละ 85.1 สะท้อนถึงธุรกรรมอสังหาริมทรัพย์ที่ปรับตัวดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการเร่งทำธุรกรรมเกี่ยวกับการโอน และค่าธรรมเนียมอสังหาริมทรัพย์

(2.3) ด้านการคลัง

นโยบายการคลังยังคงสนับสนุนเศรษฐกิจไทยต่อเนื่อง สะท้อนได้จากรายจ่ายรัฐบาล โดยการเบิกจ่ายงบประมาณในปีงบประมาณ 2553 เท่ากับ 1,784.4 พันล้านบาท แบ่งออกเป็น

(3.1) รายจ่ายประจำปีงบประมาณ 2553 จำนวน 1,627.9 พันล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 95.8 ของกรอบวงเงินงบประมาณ 1,790.9 พันล้านบาท

(3.2) รายจ่ายเหลือปีจำนวน 156.5 พันล้านบาท

นอกจากนี้ รัฐบาลยังมีการเบิกจ่ายงบลงทุนภายใต้แผนปฏิบัติการไทยเข้มแข็ง 2555 เท่ากับ 18.7 พันล้านบาท ส่งผลให้มีการเบิกจ่ายงบลงทุนสะสมภายใต้แผนปฏิบัติการไทยเข้มแข็ง 2555 เท่ากับ 234.4 พันล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 67.0 ของกรอบวงเงินลงทุน 350 พันล้านบาท

รายได้จัดเก็บสุทธิของรัฐบาลเท่ากับ 1,678.9 พันล้านบาท สูงกว่าประมาณการตามเอกสารงบประมาณ 328.9 พันล้านบาท ขยายตัวร้อยละ 19.0 เป็นผลมาจากรายได้จัดเก็บจากภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีสรรพสามิต น้ำมันและรถยนต์ที่จัดเก็บได้ในระดับสูง

(2.4) การส่งออก

การส่งออกมีการขยายตัวต่อเนื่อง โดยเฉพาะในตลาดประเทศสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และ ออสเตรเลีย ซึ่งมูลค่าการส่งออกสินค้าอยู่ที่ 50.1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ขยายตัวที่ร้อยละ 21.9

ทั้งนี้ มูลค่าการส่งออกที่ขยายตัวได้ดีมาจากปริมาณการส่งออกและราคาสินค้าส่งออกที่ขยายตัว เป็นการชะลอของเกือบทุกหมวดสินค้าและทุกตลาด ยกเว้นการส่งออกไปยังประเทศสิงคโปร์ แอฟริกา และได้วันที่ขยายตัวได้ดีต่อเนื่อง

(2.5) การนำเข้า

มูลค่าการนำเข้าสินค้าในรูปดอลลาร์สหรัฐขยายตัวต่อเนื่อง ส่งผลให้มูลค่าการนำเข้าอยู่ที่ 47.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ขยายตัวที่ร้อยละ 30.5 เนื่องจากปริมาณและราคาสินค้านำเข้าขยายตัวที่ร้อยละ 6.0 โดยเป็นการชะลอของการนำเข้าในแทบทุกหมวดสินค้า ซึ่งดุลการค้าในเดือนกันยายนและไตรมาสที่ 3 เกินดุลต่อเนื่องที่ 3.1 และ 2.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ตามลำดับ

(2.6) เสถียรภาพเศรษฐกิจ

เสถียรภาพเศรษฐกิจของประเทศอยู่ในเกณฑ์ดี โดยอัตราเงินเฟ้อทั่วไปขยายตัวที่ร้อยละ 3.0 จากราคาสินค้าในหมวดผักและผลไม้ที่ขยายตัวสูงขึ้นเป็นหลัก ขณะที่อัตราเงินเฟ้อพื้นฐานขยายตัวที่ร้อยละ 1.1 สำหรับอัตราการว่างงานในเดือนสิงหาคม 2553 อยู่ที่ร้อยละ 0.9 ของกำลังแรงงานรวม ซึ่งคิดเป็นจำนวนคนว่างงานเท่ากับ 3.5 แสนคน

สัดส่วนหนี้สาธารณะต่อ GDP ณ สิ้นเดือนกรกฎาคม 2553 อยู่ที่ร้อยละ 42.5 ต่ำกว่ากรอบความยั่งยืนทางการคลังที่ตั้งไว้ไม่เกินร้อยละ 60.0 โดยเฉพาะเสถียรภาพภายนอกประเทศยังอยู่ในระดับมั่นคง และสามารถรองรับความเสี่ยงจากความผันผวนของเศรษฐกิจการเงินโลก สะท้อนได้จากทุนสำรองระหว่างประเทศ ณ สิ้นเดือนกันยายน 2553 อยู่ในระดับสูงที่ 163.1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งสูงกว่าหนี้ต่างประเทศระยะสั้นประมาณ 3.9 เท่า

1.2 ภาวะเศรษฐกิจในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ภาวะเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือไตรมาสที่ 3 ของปี 2553 ขยายตัวจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนและจากไตรมาสที่ผ่านมา ตามการขยายตัวของการใช้จ่ายภาคเอกชน เนื่องจากรายได้ของเกษตรกรที่เพิ่มขึ้นตามราคาข้าวเปลือกเหนียว และข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ และการผลิตภาคอุตสาหกรรม เป็นสำคัญ การลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวในเกณฑ์ดี ประกอบกับการใช้จ่ายของภาครัฐที่เพิ่มขึ้นตามโครงการปฏิบัติการไทยเข้มแข็ง ทำให้มีการลงทุนและการก่อสร้างในภาคอย่างต่อเนื่อง

การค้าชายแดนไทย - สปป.ลาว และไทย - กัมพูชา ยังคงขยายตัวต่อเนื่องจากไตรมาสก่อน ขณะที่สินเชื่อธนาคารพาณิชย์ยังคงขยายตัว โดยสินเชื่อที่ขยายตัวสูง ได้แก่ สินเชื่อเพื่อธุรกิจตัวกลางทางการเงินและบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ สำหรับสินเชื่อของธนาคารเฉพาะกิจเขตตัวลงเล็กน้อย ส่วนอัตราเงินเฟ้อทั่วไป

เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.8 สูงขึ้นจากไตรมาสก่อนซึ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.3 เป็นผลจากราคาในหมวดอาหารและเครื่องดื่มที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะผักสด และข้าวเหนียว ซึ่งเพิ่มขึ้น เนื่องจากผลผลิตลดลง สำหรับอัตราเงินเฟ้อพื้นฐาน เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.5 ขยายตัวจากไตรมาสก่อนที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.2

(1) เศรษฐกิจด้านอุปทาน (การผลิต)

(1.1) ภาคเกษตรกรรม

ดัชนีมูลค่าผลผลิตเกษตรเพิ่มขึ้นร้อยละ 42.8 ขยายตัวร้อยละ 36.2 ขณะที่ดัชนีราคาเพิ่มขึ้นร้อยละ 41.2 ขยายตัวตามราคาข้าวเปลือกเหนียว และข้าวโพดเลี้ยงสัตว์

ข้าว ราคาขายส่งข้าวเปลือกหอมมะลิเฉลี่ยเกวียนละ 13,731 บาท ลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 7.6 ลดลงต่อเนื่องจากไตรมาสก่อน ส่วนหนึ่งเป็นผลจากราคาที่อยู่ในระดับสูง ทำให้ประเทศผู้บริโภครู้สึกว่าหันไปนำเข้าจากประเทศเวียดนามมากขึ้น ส่งผลให้โรงสีและผู้ส่งออกชะลอการรับซื้อ ขณะที่ราคาขายส่งข้าวเปลือกเหนียว 10% (เมล็ดยาว) ราคาเฉลี่ยอยู่ที่เกวียนละ 15,063 บาท เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 98.3 ขยายตัวจากไตรมาสก่อนที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 57.9 ส่วนสำคัญเป็นผลจากความต้องการของตลาดต่างประเทศเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะประเทศจีน

มันสำปะหลัง ราคาขายส่งหัวมันสดเฉลี่ยกิโลกรัมละ 3.05 บาท เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 120.0 ชะลอตัวจากไตรมาสก่อนที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 128.5 ตามราคาตลาดต่างประเทศที่ลดลงเนื่องจากประเทศอินโดนีเซียมีการส่งออกมากขึ้น สำหรับราคามันเส้นเฉลี่ยกิโลกรัมละ 5.68 บาท เพิ่มขึ้นจากระยะเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 61.1 ชะลอตัวจากเดือนก่อนที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 77.4 ส่วนหนึ่งเป็นผลจากภาวะระบายสต็อกมันเส้นปีการผลิต 2550/51 ของรัฐบาล

ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ ราคาขายส่งข้าวโพดเลี้ยงสัตว์เฉลี่ยกิโลกรัมละ 8.41 บาท เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 43.2 ขยายตัวจากไตรมาสก่อนที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 19.8 เนื่องจากโรงงานอาหารสัตว์ยังมีความต้องการเพิ่มขึ้นตามการขยายตัวของการผลิตปศุสัตว์ ประกอบกับผลผลิตข้าวโพดรุ่น 1 เข้าสู่ตลาดน้อยลง เนื่องจากได้รับผลกระทบจากภัยแล้ง

(1.2) ภาคอุตสาหกรรม

ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมขยายตัวจากระยะเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 1.6 ขยายตัวจากไตรมาสก่อนที่หดตัวร้อยละ 12.3 ทั้งนี้เป็นผลจากอุตสาหกรรมน้ำตาลเพิ่มขึ้นร้อยละ 68.3 ตามความต้องการบริโภคภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศตามราคาน้ำตาลโลกที่ปรับสูงขึ้น อุตสาหกรรมแป้งมันสำปะหลังเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.1 และอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ในกลุ่ม Hard Disk Drive (HDD) ยังคงขยายตัวต่อเนื่องจากไตรมาสก่อนร้อยละ 15.7 ตามความต้องการของตลาดทั้งในและต่างประเทศ ส่วนอุตสาหกรรมที่มีการผลิตลดลงเมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีก่อน ได้แก่ อุตสาหกรรมเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์หดตัวร้อยละ 1.5

(2) เศรษฐกิจด้านอุปสงค์ (การใช้จ่าย)

(2.1) การอุปโภคบริโภคภาคเอกชน

การอุปโภคบริโภคภาคเอกชน เพิ่มขึ้นจากไตรมาสก่อนและไตรมาสเดียวกันของปีก่อน เนื่องจากรายได้จากภาคการเกษตรที่เพิ่มขึ้นตามราคาสินค้าเกษตรที่ยังอยู่ในระดับสูง ทำให้ประชาชนมีอำนาจซื้อมากขึ้น โดยดัชนีการอุปโภคบริโภคภาคเอกชนเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.8 เมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีก่อน ขยายตัวจากไตรมาสก่อนที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.4 ทั้งนี้มีเครื่องชี้ที่สำคัญ ได้แก่

ภาษีมูลค่าเพิ่ม จัดเก็บได้เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 14.0 เร่งตัวขึ้นจากไตรมาสก่อนส่วนหนึ่งเป็นผลจากยอดขายที่เพิ่มขึ้นจากห้างสรรพสินค้า กิจกรรมจำหน่ายรถยนต์ และกิจการค้าปลีกวัสดุก่อสร้าง

การจดทะเบียนรถทุกชนิด เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อน โดยรถยนต์นั่งส่วนบุคคล รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล และรถจักรยานยนต์ เพิ่มขึ้นร้อยละ 61.6 ร้อยละ 30.5 และร้อยละ 15.7 ตามลำดับ เนื่องจากกิจกรรมส่งเสริมการขายที่มีอย่างต่อเนื่องและสถาบันการเงินลดความเข้มงวดในการให้สินเชื่อรวมทั้งเงื่อนไขการผ่อนชำระที่ผ่อนปรนมากขึ้น ประกอบกับราคาสินค้าเกษตรที่ยังอยู่ในเกณฑ์ดี

ปริมาณการใช้ไฟฟ้าเพื่อที่อยู่อาศัย เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 7.0

(2.2) การลงทุนภาคเอกชน

การลงทุนภาคเอกชนมีการขยายตัวทั้งจากไตรมาสก่อนและไตรมาสเดียวกันของปีก่อน เนื่องจากนักลงทุนมั่นใจในภาวะเศรษฐกิจ ทำให้ลงทุนเพิ่ม โดยมีเครื่องชี้ที่สำคัญ ดังนี้

- จำนวนเงินลงทุนของโครงการที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุนเพิ่มขึ้นมาก ส่วนใหญ่เป็นการเพิ่มขึ้นจากโครงการผลิตพลังงานทดแทน ได้แก่ การผลิตเอทานอล การผลิตพลังงานไฟฟ้าจากพลังงานลม พลังงานแสงอาทิตย์ และจากชีวมวล รวม 11 แห่ง 20,149 ล้านบาท

- ปริมาณการใช้ไฟฟ้าเพื่อธุรกิจและอุตสาหกรรม เพิ่มขึ้นร้อยละ 5.0

- พื้นที่รับอนุญาตก่อสร้างในเขตเทศบาลเมืองและเทศบาลนครลดลง เนื่องจากมีห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ในจังหวัดขอนแก่นยื่นขอเปลี่ยนแปลงแบบ 198,378 ตารางเมตร ซึ่งหากไม่นับรวมจะทำให้พื้นที่รับอนุญาตก่อสร้างเพิ่มขึ้นร้อยละ 30.0 โดยมีการก่อสร้างห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ โรงแรม และอาคารชุด

- จำนวนเงินทุนของโรงงานอุตสาหกรรมที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการลดลง เนื่องจากในไตรมาสเดียวกันของปีก่อนมีจำนวนเงินทุนสูงจากโรงงานขนาดใหญ่ที่มีเงินทุนตั้งแต่ 160 ล้านบาทขึ้นไป 8 แห่ง รวม 2,256.6 ล้านบาท แต่หากไม่นับรวมแล้วยังคงเพิ่มขึ้นร้อยละ 50.5 ทั้งนี้มีโรงงานอุตสาหกรรมที่ใช้เงินลงทุนสูงหลายแห่ง ได้แก่ โรงงานผลิตพลังงานไฟฟ้า 4 แห่ง 410.7 ล้านบาท โรงงาน ผลิตยางเครป ยางแท่ง เอสทีอาร์20 ยางผสม 1 แห่ง เงินทุน 279.0 ล้านบาท และโรงงานอบข้าวเปลือก 1 แห่ง เงินทุน 121 ล้านบาท

- ทุนจดทะเบียนธุรกิจตั้งใหม่ ลดลงร้อยละ 2.8 แต่หากไม่นับรวมการแปรสภาพจากห้างหุ้นส่วนจำกัดเป็นบริษัทจำกัดในช่วงเดียวกันของปีก่อนแล้วทุนจดทะเบียนจะเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.2 โดยธุรกิจตั้ง

ใหม่ที่มีทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 50 ล้านบาทขึ้นไป ได้แก่ ธุรกิจให้เช่าอาคารในจังหวัดศรีสะเกษ 1 แห่ง เงินทุน 90 ล้านบาท ธุรกิจขายส่งวัสดุก่อสร้างในจังหวัดสุรินทร์ 1 แห่ง 60 ล้านบาท ธุรกิจขายส่งขายปลีกทั่วไปในจังหวัดนครราชสีมา 1 แห่ง 50 ล้านบาท และธุรกิจให้เช่า ขาย ซ่อมและบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ในจังหวัดนครราชสีมา 1 แห่ง 50 ล้านบาท

(2.3) ภาคการคลัง

รัฐบาลสามารถจัดเก็บภาษีอากรรวมทั้งสิ้น 10,469.0 ล้านบาทเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 9.5 ขยายตัวจากไตรมาสก่อนที่เพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 1.0 ตามการขยายตัวของภาษีสรรพากรและอากรขาเข้า มีรายละเอียดดังนี้

- ภาษีสรรพากร จัดเก็บได้ 6,498.6 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 16.7 ขยายตัวจากไตรมาสก่อนที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 11.2 เป็นผลจากการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ ส่งผลให้ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีเงินได้นิติบุคคลจัดเก็บได้เพิ่มขึ้น

- ภาษีอากรขาเข้า จัดเก็บได้ 57.9 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 26.8 จากการนำเข้าเสื้อผ้าสำเร็จรูปและอุปกรณ์ตกแต่ง และกระเทียมผ่านด่านศุลกากรมุกดาหารเพิ่มขึ้น

- ภาษีสรรพสามิต จัดเก็บได้ 3,912.5 ล้านบาท ลดลงร้อยละ 0.8 ปรับตัวดีขึ้นจากไตรมาสก่อนที่หดตัวร้อยละ 11.3 เป็นผลจากภาษีสุราปรับตัวดีขึ้นจากไตรมาสก่อน

- การเบิกจ่ายงบประมาณ มีการเบิกจ่ายรวมทั้งสิ้น 53,342.3 ล้านบาท ลดลงร้อยละ 14.8 เมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีก่อน โดยรายจ่ายประจำ 43,509.8 ล้านบาท ลดลงร้อยละ 4.5 รายจ่ายลงทุน 9,832.4 ล้านบาท ลดลงร้อยละ 42.3 โดยเฉพาะรายจ่ายหมวดที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง หมวดเงินอุดหนุนทั่วไป และเงินอุดหนุนเฉพาะกิจลดลง แต่เมื่อรวมกับงบไทยเข้มแข็งการเบิกจ่ายยังคงขยายตัวร้อยละ 9.8 จากสาขาทรัพยากรน้ำและการเกษตรสาขาการศึกษา และสาขาการลงทุนในระดับชุมชน ตามลำดับ ส่วนราชการที่มีการเบิกจ่ายลดลง ได้แก่ สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น สำนักงานทางหลวงสำนักงานทางหลวงชนบท สำหรับส่วนราชการที่เบิกจ่ายเพิ่มขึ้น ได้แก่ สำนักงานปกครอง สำนักงานสาธารณสุข

(2.4) การค้าต่างประเทศ

การค้าชายแดนไทย - ลาว ในไตรมาส 3 ปี 2553 มีมูลค่าการค้า 24,396.1 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 45.3 ตามรายละเอียดดังนี้

- การส่งออก มีมูลค่า 19,599.8 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 49.6 เมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีก่อน เป็นผลจากการส่งออกชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์ไปยังประเทศจีนผ่านทางด่านศุลกากรมุกดาหารเป็นสำคัญ สินค้าอื่นที่มูลค่าการค้าส่งออกเพิ่มขึ้น ได้แก่ น้ำมันเชื้อเพลิง สินค้าอุปโภคบริโภคในครัวเรือน วัสดุก่อสร้างเครื่องจักรและอุปกรณ์ ผ้าและอุปกรณ์ตัดเย็บ เคมีภัณฑ์ และผลิตภัณฑ์พลาสติก แต่เมื่อเทียบกับไตรมาสที่ 2/2553 มีการส่งออกเครื่องจักรอุปกรณ์ที่ใช้ในการขุดเจาะน้ำมันผ่านด่านศุลกากรมุกดาหารมูลค่าสูง

- การนำเข้า มีมูลค่า 4,796.2 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 30.1 เมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีก่อน แต่หดตัวจากไตรมาสที่ 2 ปี 2553 ร้อยละ 14.4 มูลค่าสินค้านำเข้าสำคัญที่เพิ่มขึ้นได้แก่ สินแร่

ทองแดง เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายจากประเทศจีน วัสดุอุปกรณ์ไฟฟ้าจากเวียดนาม และการนำกลับเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในโครงการต่างๆ

(2.5) การค้าขายแดนไทย - กัมพูชา

มีมูลค่าการค้า 13,898.5 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 27.4 จากการเพิ่มขึ้นของมูลค่าการส่งออกและการนำเข้า ดังนี้

- การส่งออก มีมูลค่า 12,403.4 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 21.5 เมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีก่อน แต่หดตัวจากไตรมาสที่ 2 ปี 2553 ร้อยละ 10.2 ซึ่งมีมูลค่าการค้า 13,812.7 ล้านบาท คาดว่าส่วนหนึ่งเกิดจากการฟื้นตัวในภาคอสังหาริมทรัพย์ของกัมพูชา โดยสินค้าส่งออกที่มีมูลค่าเพิ่มขึ้น ได้แก่ สินค้าอุปโภคบริโภคในครัวเรือน น้ำตาลทราย วัสดุก่อสร้าง น้ำมันเชื้อเพลิง รถยนต์และส่วนประกอบ อะไหล่รถจักรยานยนต์ เครื่องจักรอุปกรณ์ที่ใช้ในภาคการเกษตร ก่อสร้าง และอุตสาหกรรม และวัตถุดิบประเภทผ้าและผลิตภัณฑ์พลาสติก แต่อย่างไรก็ตาม ยังคงมีสินค้าส่งออกสำคัญที่มูลค่าลดลง ได้แก่ อาหารสัตว์ ปุ๋ย และสุกรมีชีวิตมีมูลค่าลดลงมาก เนื่องจากมีการระบาดของโรคสุกรในกัมพูชา

- การนำเข้า มีมูลค่า 1,495.1 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 114.1 เมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีก่อน และขยายตัวร้อยละ 39.2 จากไตรมาสที่ 2 ปี 2553 ซึ่งมีมูลค่า 883.8 ล้านบาท จากการนำเข้าข้าวโพดเลี้ยงสัตว์เพิ่มขึ้นจากปีก่อนซึ่งได้รับผลจากการลดภาษีนำเข้าลงเท่ากับ 0 เศษหลัก และเศษอลูมิเนียม และเศษทองแดงตามราคาที่ปรับตัวสูงขึ้นกว่าปีก่อน และการนำกลับเครื่องจักรอุปกรณ์

(2.6) ระดับราคา

ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 4.8 เป็นผลจากราคาหมวดอาหารและเครื่องดื่มเพิ่มขึ้นร้อยละ 10.1 และหมวดอื่นๆไม่ใช่อาหารและเครื่องดื่มเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.5 หมวดอาหารและเครื่องดื่ม สินค้าที่มีราคาเพิ่มขึ้นมากได้แก่ ผักสดร้อยละ 42.1 ข้าวร้อยละ 34.2 โดยเฉพาะข้าวเหนียวที่ผลผลิตออกสู่ตลาดน้อยกว่าความต้องการของตลาด หมวดอื่น ๆ ไม่ใช่อาหารและเครื่องดื่ม สินค้าที่มีราคาเพิ่มขึ้นมากได้แก่ ค่าน้ำประปาร้อยละ 81.9 เนื่องจากรัฐบาลได้ยกเลิกการช่วยเหลือค่าน้ำประปา สำหรับดัชนีราคาผู้บริโภคพื้นฐานในไตรมาสนี้เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.5 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสก่อนซึ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.2

(2.7) การจ้างงาน

- ภาวะการจ้างงาน ในไตรมาสที่ 3 ปี 2553 มีตำแหน่งงานว่าง 15,370 อัตราเพิ่มขึ้น จากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 2.5 มีผู้สมัครงาน 24,970 คน ลดลงจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 19.0 และมีผู้ที่ได้รับการบรรจุเข้าทำงาน 17,859 คน ลดลงร้อยละ 14.0 จากไตรมาสเดียวกันของปีก่อน เนื่องจากเป็นช่วงฤดูการเพาะปลูก แรงงานมีการเคลื่อนย้ายไปทำงานด้านการเกษตร คนไทยในภาคที่ขออนุญาตเดินทางไปทำงานต่างประเทศมีจำนวน 25,098 คน เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 2.4 ตามการเพิ่มขึ้นของแรงงานที่เดินทางไปทำงานในประเทศฟินแลนด์ ซึ่งเป็นสรุปภาวะเศรษฐกิจและการเงินภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไตรมาสที่ 3 ของปี 2553 แรงงานในการเก็บผลไม้ป่า เช่น บลูเบอร์รี่ รองลงมาเป็นประเทศ

อิสราเอล เดนมาร์ก และไต้หวัน จังหวัดที่มีคนไทยขออนุญาตเดินทางไปทำงานต่างประเทศมากได้แก่ อุดรธานี ชัยภูมิ และนครราชสีมา

(2.8) การเงินธนาคารพาณิชย์

- ณ ไตรมาสที่ 3 ปี 2553 ปริมาณเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ในภาคมียอดคงค้าง 415,569 ล้านบาท ขยายตัวร้อยละ 9.3 เมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีก่อน เป็นการขยายตัวของเงินฝากออมทรัพย์ร้อยละ 13.6 และเงินฝากกระแสรายวันร้อยละ 31.2 โดยส่วนใหญ่เป็นเงินฝากของส่วนราชการและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นเพื่อรอการใช้จ่ายตามงบประมาณ เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจของภาครัฐ และเงินฝากประจำขยายตัวร้อยละ 1.5 เนื่องจากธนาคารพาณิชย์ทยอยปรับเพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินฝาก

- ด้านเงินให้สินเชื่อ มียอดคงค้าง 433,773 ล้านบาท ขยายตัวร้อยละ 17.8 เมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีก่อน ตามการฟื้นตัวของเศรษฐกิจ และความต้องการสินเชื่อที่เพิ่มขึ้น ที่สำคัญได้แก่ สินเชื่อประเภทอุปโภคบริโภคส่วนบุคคล ขายส่งขายปลีก การผลิต ตัวกลางทางการเงิน บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ และโรงแรม โดยสินเชื่อเพื่อธุรกิจตัวกลางทางการเงินขยายตัวถึงร้อยละ 52.7 จากไตรมาสก่อนที่ขยายตัวร้อยละ 26.2 รองลงมาได้แก่บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ขยายตัวร้อยละ 15.1 จากที่หดตัวเมื่อไตรมาสก่อน สำหรับสินเชื่อที่ยังหดตัวได้แก่สินเชื่อเพื่อการก่อสร้าง อัตราส่วนสินเชื่อต่อเงินฝากร้อยละ 104.4 ขยายตัวจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อนที่อัตราร้อยละ 96.9

- เงินฝากของธนาคารเฉพาะกิจในภาคมียอดคงค้าง 212,306 ล้านบาท ขยายตัวร้อยละ 8.9 โดยเงินฝากของธนาคารออมสินจากขยายตัวร้อยละ 6.2 เทียบกับที่ขยายตัวร้อยละ 11.1 เมื่อไตรมาสก่อน เงินฝากธนาคารอาคารสงเคราะห์หดตัวร้อยละ 3.9 ในขณะที่ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรขยายตัวร้อยละ 11.5 ด้านเงินให้สินเชื่อมียอดคงค้าง 517,549 ล้านบาท ขยายตัวร้อยละ 20.0 เมื่อเทียบกับไตรมาสเดียวกันของปีก่อน ชะลอจากไตรมาสก่อนที่ขยายตัวร้อยละ 27.1 โดยเป็นการชะลอตัวของสินเชื่อธนาคารออมสิน และธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ส่วนธนาคารอาคารสงเคราะห์หดตัว ในขณะที่ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรยังคงขยายตัวร้อยละ 14.1

สรุป

ด้านเศรษฐกิจ

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 เป็นแหล่งเกษตรกรรมที่สำคัญของภาคและประเทศ โดยเป็นพื้นที่เพาะปลูกพืชเศรษฐกิจที่สำคัญหลายประการ เช่น ข้าวหอมมะลิ พืชพลังงานทดแทน และพืชเส้นใยสิ่งทอ ซึ่งสินค้าเกษตรกรรมเหล่านี้เป็นปัจจุบันยังคงเป็นการเกษตรแบบดั้งเดิม โดยมีนโยบายของหน่วยงานของภาครัฐระดับต่างๆ ที่ได้ตั้งเป้าหมายให้พัฒนาเป็นอุตสาหกรรมเกษตรเพื่อการส่งออกในอนาคต โดยกำหนดให้จังหวัดนครราชสีมาเป็นศูนย์กลางการแปรรูปสินค้าเกษตรเพื่อการส่งออก ส่วนด้านอุตสาหกรรม นอกจากอุตสาหกรรม การเกษตรที่ต่อเนื่องมาจากสาขาเกษตรกรรมแล้ว กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ยังมีศักยภาพด้านอุตสาหกรรมยานยนต์ (จังหวัดนครราชสีมา) ซึ่งต่อเนื่องตามทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 304 เชื่อมโยงกับ

ย่านอุตสาหกรรมชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก และสามารถเชื่อมโยงโดยตรงไปยังเส้นทาง East - West Economic Corridor เพื่อเชื่อมโยงต่อไปยัง สปป.ลาวและเวียดนาม ซึ่งจะเป็นตลาดที่กำลังขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ของอุตสาหกรรมยานยนต์ในอนาคต) และอุตสาหกรรมสิ่งทอ (จังหวัดชัยภูมิ) และด้านการค้าบริการ จังหวัด นครราชสีมาที่มีศักยภาพในการเป็นศูนย์กลางการรวบรวมและกระจายสินค้าที่เชื่อมโยงกับภาคมหานครและภาค ตะวันออก ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจระดับโลก อีกทั้งจังหวัดสุรินทร์ก็เป็นจุด เชื่อมโยงที่สำคัญกับประเทศกัมพูชาโดยผ่านด่านขงจอมที่จะสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มจากการเป็นจุดเปลี่ยนถ่าย สินค้าที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งมีประเด็นเกี่ยวเนื่องในการพัฒนา ดังนี้

(1) ด้านระบบคมนาคมขนส่ง การเป็นศูนย์กลางการรวบรวมและการกระจายสินค้าในสองระดับ คือ ระดับภายในประเทศ ที่จังหวัดนครราชสีมาซึ่งทำหน้าที่เป็นประตูสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทำหน้าที่เป็นจุด รวบรวมสินค้าจากภายในภาค จัดการเรื่องบรรจุภัณฑ์ใหม่ให้ตรงกับความต้องการของลูกค้า และการกระจาย ต่อไปยังภาคอื่นๆ และในทางกลับกันสำหรับสินค้าจากภาคอื่นๆ เข้าสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ก็จะเป็นการ รวบรวมสินค้าแล้วจัดการหีบห่อและบรรจุภัณฑ์ให้ตรงกับความต้องการของลูกค้าภายในภาค และการกระจาย ออกไปยังพื้นที่เป้าหมายต่อไป ส่วนจังหวัดสุรินทร์ซึ่งทำหน้าที่เป็นประตูเชื่อมโยงกับประเทศกัมพูชาที่ขงจอม จะ เป็นด้านการค้าชายแดนที่สำคัญที่จะสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจให้กับประเทศ การเป็นศูนย์กลางทั้งสองระดับ ต้องการระบบคมนาคมขนส่งที่มีประสิทธิภาพและประหยัด จึงต้องมีการศึกษาและวิเคราะห์ด้านโลจิสติกส์ ห่วงโซ่ อุปทาน(Supply Chain) และห่วงโซ่มูลค่า (Value Chain) ของสินค้าต่างๆ รวมทั้งการเชื่อมโยงและประสิทธิภาพ ของการคมนาคมขนส่งหลากหลายประเภท ที่จะเชื่อมโยงพื้นที่ต่างๆ ทั้งในระดับอนุภาคกลุ่มจังหวัดและ ระดับประเทศต่อไป

(2) ด้านการเป็นตัวกลางทางการเงิน ผลต่อเนื่องของการเป็นศูนย์กลางการรวบรวมและกระจาย สินค้าคือการเป็นตัวกลางทางการเงิน เนื่องจากสินค้าต่างๆ จะมีการเปลี่ยนมือที่ศูนย์กลางการรวบรวมและการ กระจายสินค้า และการเปลี่ยนมือแต่ละครั้งจะทำให้เกิดมูลค่าเพิ่มของสินค้ามากขึ้น ซึ่งกลุ่มจังหวัดภาค ตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 จะต้องมีกรวางแผนเพื่อสร้างมูลค่าให้มีประสิทธิภาพสูงสุด

(3) การสร้างองค์ความรู้และทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมยานยนต์ และสิ่งทอ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมชั้นกลางที่ต้องใช้แรงงานที่มีทักษะที่มีจำนวนเพียงพอต่อความต้องการในการผลิต และมีการเตรียมการเพื่อการพัฒนาองค์ความรู้ในการผลิตเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้แก่ อุตสาหกรรมทั้งสองประเภทต่อไป

(4) ด้านการปกครองและการบริหารราชการ การเป็นประตูสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและการ เป็นประตูเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านนำไปสู่การขยายตัวด้านการปกครองและบริหารราชการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดนครราชสีมาซึ่งเป็นเมืองหลักของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จะต้องมีกรจัดการของภาครัฐที่มี ประสิทธิภาพ สามารถรักษามาตรฐานของการมีชีวิตที่ดีของประชาชน ควบคู่กับการอำนวยความสะดวกให้กับ ภาคเอกชนในการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับกลุ่มจังหวัด ในขณะที่จังหวัดสุรินทร์จะต้องมีการ เตรียมการด้านการบริหารราชการเพื่อรองรับการเป็นประตูเชื่อมโยงกับประเทศกัมพูชา ซึ่งจะมีระดับการพัฒนา สูงขึ้นในอนาคต

(5) ด้านการท่องเที่ยว สาขาการท่องเที่ยวที่เป็นประเด็นสำคัญของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มี 2 สาขา ได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและธรรมชาติ (จังหวัดนครราชสีมา อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่-ทับลาน ซึ่งได้รับการประกาศให้เป็นมรดกโลก) ที่จะมีผลต่อเนื่องไปยังสาขาการค้าและการบริการอื่นๆ ที่สนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และยังเชื่อมโยงไปยังอนุรักษ์พื้นที่ป่าไม้และต้นน้ำลำธารอีกด้วย ส่วนแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์อารยธรรมขอม ในจังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ และสุรินทร์ จะได้รับการพัฒนาให้เชื่อมโยงเป็นโครงข่ายเดียวกันกับเส้นทางการท่องเที่ยวอารยธรรมขอมที่มีศูนย์กลางอยู่ในประเทศกัมพูชา และนโยบายระหว่างประเทศได้ส่งเสริมให้เกิดการเชื่อมโยงทางการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่มีความสะดวกยิ่งขึ้น เช่น กลุ่มความร่วมมือสามเหลี่ยมมรกต ที่จะมียุทธศาสตร์อำนวยความสะดวกในการผ่านแดนเพื่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทย สปป.ลาวและกัมพูชา ซึ่งจะต้องพิจารณาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อกำหนดจำนวนผู้เยี่ยมเยือนทั้งจากในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงค่าใช้จ่ายต่อหัว

ด้านสังคม

สถานการณ์ด้านสังคมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 นับเป็นประเด็นที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาต่อการพัฒนาเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีช่องว่างระหว่างรายได้สูง ระหว่างจังหวัดนครราชสีมาที่มีรายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรสูง กับจังหวัดอื่นๆ อีกสามจังหวัดที่มีระดับรายได้ต่ำ อยู่ในอันดับท้ายๆของประเทศ การพัฒนาที่มีมูลค่าสูงกระจุกตัวอยู่ในจังหวัดนครราชสีมา กับจังหวัดอื่นๆ ยังคงมีฐานการผลิตเป็นเกษตรกรรมดั้งเดิม และการแปรรูปเกษตรขั้นมูลฐาน อีกทั้งบริการสาธารณะขั้นพื้นฐานต่างๆ ก็ยังไม่ได้ถูกกระจายตัวอย่างเหมาะสม ประชาชนชนบทยังได้มาสามารถเข้าถึงบริการต่างๆ ได้อย่างสะดวก และไม่มีบริการเพียงพอในระยะใกล้ ประชากรในจังหวัดบุรีรัมย์และสุรินทร์มีวัฒนธรรมความเป็นอยู่ที่เป็นเอกลักษณ์ และมีภาษาพูดที่แตกต่างออกไปจากพื้นที่อื่นๆ รวมถึงมีปัญหาการอพยพเข้ามาหางานทำของชาวต่างชาติในรูปแบบของแรงงานผิดกฎหมาย ซึ่งมีประเด็นในการพัฒนาดังนี้

(1) การสร้างองค์ความรู้และทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมเกษตรที่ต้องมีแรงงานทั้งด้านเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมที่มีทักษะมากกว่าการเกษตรแบบดั้งเดิม

(2) การรองรับปัญหาสังคมอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงฐานการผลิตจากการเกษตรแบบดั้งเดิมมาสู่การเกษตรอุตสาหกรรม ซึ่งเปลี่ยนการเกษตรกรที่เป็นเจ้าของที่ดินมาเป็นลูกจ้างของอุตสาหกรรมเกษตร ขนาดใหญ่ ประชากรในภาคชนบทมีแนวโน้มจะลดลงอย่างต่อเนื่อง และต้องเข้าสู่ตลาดงานที่มีการแข่งขันสูงขึ้นกว่าที่เคยเป็นมาในอดีต

(3) การรองรับปัญหาสังคมอันเกิดจากการพัฒนาอุตสาหกรรมชั้นกลาง ซึ่งจะต้องมีทั้งแรงงานท้องถิ่นที่มีทักษะสูง และแรงงานจากต่างพื้นที่ที่ย้ายเข้ามาทำงานในอุตสาหกรรมต่างๆ ที่ขยายตัวขึ้น ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นแรงงานวัยเริ่มต้นทำงาน ซึ่งมีความต้องการพักอาศัยในเมือง ต้องการบริการต่างๆ แบบเมือง และอยู่แบบครอบครัวเดียว ซึ่งจะมีประเด็นปัญหาที่แตกต่างจากสภาพสังคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน อีกทั้งยังมีประเด็นด้านความเท่าเทียมกันของรายได้ เนื่องจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจอาจทำให้เกิดการกระจุกตัวของรายได้ในกลุ่มคนบางกลุ่ม ในขณะที่คนบางกลุ่มอาจมีรายได้ลดลงหรือมีช่องว่างระหว่างรายได้มากขึ้น

ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีที่ตั้งอยู่บนที่ราบสูงที่มีภูเขาสลับซับซ้อนหลายลูก และมีป่าดิบสลับกับป่าเบญจพรรณอยู่ทางด้านใต้ของอนุภาค เป็นที่ตั้งของอุทยานแห่งชาติหลายแห่ง ส่วนตอนกลางเป็นที่ราบลุ่มเหมาะแก่การตั้งชุมชนและใช้พื้นที่เพื่อการทำเกษตรกรรม และตอนเหนือเป็นป่าโปร่งและทุ่งขนาดใหญ่ ด้วยลักษณะดังกล่าวส่งผลให้มีสภาพภูมิอากาศร้อนจัด โดยมีระยะช่วงฤดูฝนสลับกับช่วงอากาศแห้งแล้งแตกต่างกันชัดเจน แต่มีทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลายและอุดมสมบูรณ์ การมีตำแหน่งที่ตั้งที่มีลักษณะเป็นประตูเชื่อมโยงระหว่างภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับภาคกลาง ส่งผลให้มีระบบคมนาคมขนส่งที่มีประสิทธิภาพสูง และมีพื้นที่ต่อเนื่องกับประเทศกัมพูชาได้อย่างสะดวก โดยมีจังหวัดนครราชสีมาเป็นศูนย์กลางของกลุ่มจังหวัด และยังทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีประเด็นเกี่ยวเนื่องกับการพัฒนาเชิงกายภาพ ดังนี้

(1) การพัฒนาเข้าสู่การเกษตรในรูปแบบอุตสาหกรรมมีความต้องการแปลงที่ดินขนาดใหญ่และมีแนวโน้มที่ปลูกพืชเชิงเดี่ยวมากขึ้น อีกทั้งยังมีแนวโน้มที่จะหาทางขยายตัวเข้าไปในพื้นที่ป่าไม้และพื้นที่อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติด้วย

(2) การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำเพื่อการเกษตรในรูปแบบของอุตสาหกรรม ซึ่งจะมีการใช้น้ำในปริมาณที่มากขึ้นและต้องมีแหล่งน้ำรองรับอย่างเพียงพอต่อการผลิต อีกทั้งยังต้องมีการจัดสรรน้ำเพื่อใช้ในประโยชน์ที่จำเป็นอย่างเหมาะสม ท่วถึง และเท่าเทียมอีกด้วย

(3) การใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทอุตสาหกรรมและกิจกรรมเกี่ยวเนื่อง เนื่องจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมชั้นกลางมีความจำเป็นต้องใช้พื้นที่เพื่อการอุตสาหกรรมจำนวนมาก อีกทั้งเป็นการผลิตที่ใช้แรงงานจำนวนมากอีกด้วย จึงมีความต้องการพื้นที่เพื่อรองรับกิจกรรมต่างๆ ทั้งเพื่อสนับสนุนการเป็นย่านอุตสาหกรรมที่มีคุณภาพ

(4) การจัดเตรียมระบบเมืองและโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ เพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมในอนาคต เนื่องจากย่านอุตสาหกรรมมีความต้องการพื้นที่จำนวนมากและต้องการที่ดินราคาถูก จึงมักตั้งอยู่นอกเขตเมือง (นอกเขตเทศบาล) แต่มีความต้องการพึ่งพาเมืองในฐานะศูนย์กลางการค้าและบริการด้านการค้าและการบริการด้านต่างๆ อีกทั้งยังมีความต้องการระบบการขนส่งและสาธารณูปโภคต่างๆ ที่มีประสิทธิภาพเพื่อใช้ในกระบวนการผลิตโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไฟฟ้า และน้ำประปา

(5) การป้องกันสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติเพื่อรองรับการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม การขยายตัวในเชิงอุตสาหกรรมมักจะก่อให้เกิดปัญหาด้านสภาพแวดล้อมเสมอ จึงมีความต้องการที่จะมีมาตรการรองรับอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริหารจัดการของเสียอันเกิดจากอุตสาหกรรม และการป้องกันมลพิษต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มจังหวัดมีประเด็นสำคัญที่ต้องพิจารณาได้แก่ การเป็นประตูเชื่อมโยงทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ การเป็นพื้นที่เกษตรกรรมหลักของประเทศและมีนโยบายจะพัฒนาเข้าสู่การเป็นอุตสาหกรรม การเกษตร การเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลกทั้งเชิงนิเวศและเชิงประวัติศาสตร์

ส่วนที่ 3

การวิเคราะห์ศักยภาพพื้นที่ (SWOT Analysis)

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ SWOT

❖ จุดแข็ง (Strengths)

1. ทำเลที่ตั้ง ตำแหน่งเหมาะสมในการเป็นประตูสู่การลงทุนและส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ โดยตั้งอยู่ระหว่างภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับภาคกลาง ภาคตะวันออก มีศักยภาพในการพัฒนาสูง สภาพภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่ม เอื้อต่อการเกษตรและอุตสาหกรรม ที่ลุ่มเหมาะกับการปลูกข้าว ที่ดอนเหมาะกับการปลูกพืชไร่
2. มีพื้นที่ถือครองทำการเกษตรมากที่สุด และเหมาะสมในการปลูกข้าวหอมมะลิ มันสำปะหลัง อ้อย ข้าวโพด ทุเรียน กล้วย ฝรั่ง การปลูกหม่อนเลี้ยงไหม มากที่สุด
3. มีสภาพภูมิอากาศในทั้ง 3 ฤดู มีการเปลี่ยนแปลงตามสภาพ ปริมาณน้ำฝนตกต้องตามฤดูกาลการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศไม่รุนแรง เกิดภัยธรรมชาติน้อย
4. ภาวะเศรษฐกิจขึ้นกับภาคการเกษตร(ข้าว มันสำปะหลัง ทุเรียน กล้วย ฝรั่ง) อุตสาหกรรม (เกษตร อาหาร อโลหะ ยานยนต์ เครื่องประดับ เพอร์นิเจอร์ เหมืองแร่ ฯลฯ) และการท่องเที่ยว มีความแตกต่างหลากหลายทำให้สามารถที่จะพัฒนา ส่งเสริมด้านเศรษฐกิจได้อีกหลายด้าน
5. มีศูนย์กลางการผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ระดับภูมิภาคเอเชีย และพัฒนาเป็นอุตสาหกรรม มีเขตอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่มีมาตรฐาน
6. การบริหารจัดการรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และธรรมชาติ การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ อารยธรรมขอม
7. มีแหล่งท่องเที่ยวโบราณสถานที่มีประวัติศาสตร์ มีทุนทางสังคมและวัฒนธรรม ประเพณีเป็นอัตลักษณ์ที่โดดเด่น ภาษท้องถิ่น ศิลปกรรม ประชาชนมีวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่หลากหลายสืบทอดกันมายาวนาน
8. มีแรงงานที่มีฝีมือและทักษะทางการผลิต ทั้งภาคการเกษตร อุตสาหกรรมตอบสนองความต้องการในตลาดแรงงาน
9. ประชาชนมีภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านการผลิตสาขาการเกษตรตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง หรือหัตถกรรม เครื่องปั้นดินเผา (ด้านเกวียน) เครื่องจักรสาน การถักทอผ้าไหม
10. มีโครงข่ายถนนสมบูรณ์ครอบคลุมทั่วพื้นที่ สามารถติดต่อเชื่อมโยงกับพื้นที่ต่างๆในภูมิภาค และติดต่อเพื่อทำการค้าและการลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้านได้สะดวก
11. มีทรัพยากรป่าไม้ที่เป็นแหล่งกำเนิดต้นน้ำลำธารสำคัญที่มีผลต่อวิถีชีวิตของประชาชนในจังหวัด และภูมิภาค ได้แก่ ลุ่มน้ำลำตะคอง ลุ่มน้ำมูล ลุ่มน้ำลำปาว ลุ่มน้ำลำจันทน์ ลุ่มน้ำลำเชียงไกร ลุ่มน้ำลำสะเทต ลุ่มน้ำชี และสามารถกระจายไปสู่แหล่งกักเก็บน้ำขนาดใหญ่รองรับการผลิต ภาคการเกษตร อุตสาหกรรม รวมทั้งการอุปโภค บริโภคตลอดปี
12. มีทรัพยากรธรรมชาติเป็นแร่ที่ใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมเป็นจำนวนมาก เช่น เกลือหิน โปแตส ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่องได้มาก เช่น ปุ๋ยเคมี เกลืออุตสาหกรรม และเคมีภัณฑ์อื่นๆ
13. มีเส้นทางสู่ท่าเรือชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ใกล้ที่สุดของภาคอีสาน

14. มีเครือข่ายภาคีภาคประชาสังคมที่เข้มแข็ง หลากหลาย และเกิดกลไกการมีส่วนร่วม บูรณาการและสร้างสรรค์ ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
15. ประชาชนมีวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่หลากหลายและสืบทอดกันมายาวนาน
16. เด็กเยาวชน ประชาชน มีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง อัตราการเรียนต่อหลังจบการศึกษาภาคบังคับอยู่ในระดับสูง มีโรงเรียนนานาชาติ มีการแข่งขันทางการศึกษาสูง มีสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีศักยภาพ หลายแห่งที่สามารถผลิตทรัพยากรบุคคลที่ได้มาตรฐานสากล
17. มีโรงแรมที่พักสำหรับรองรับนักท่องเที่ยวจำนวนมาก มีความเพียงพอต่อการจัดงานระดับชาติและนานาชาติ

❖ จุดอ่อน (Weaknesses)

1. พื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ มีเนื้อดินเป็นทราย ดินตื้น ดินมีปัญหาการดูดซับน้ำและแร่ธาตุ มีการใช้ประโยชน์ติดต่อกันยาวนานโดยไม่มีการปรับปรุงบำรุงดิน และ บางพื้นที่เป็นดินเค็ม
2. มีการใช้ประโยชน์จากดินผิดประเภท ไม่สอดคล้องกับสมรรถนะของทรัพยากรดินและที่ดิน เช่นการปรับพื้นที่ในบริเวณที่ดอนมาใช้ทำนา
3. การบริหารจัดการและการเตรียมความพร้อมของหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคประชาชน เพื่อรองรับการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจยังขาดความพร้อม การบริหารจัดการมีความก้าวหน้าช้า ขาดการนำระบบ(Zoning) มาใช้ประโยชน์ในการผลิตอย่างจริงจัง
4. ขาดระบบเชื่อมต่อเข้าสู่ภาคการตลาดและอุตสาหกรรม ผลผลิตทางการเกษตรขาดการสนับสนุน และการเพิ่มมูลค่าการผลิต การกระจายสินค้าไม่มีตลาดรองรับ
5. ระบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวขาดการประสานและสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงกับจังหวัดอื่นๆ และกลุ่มประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง และแหล่งท่องเที่ยวมีการพัฒนาไม่เต็มรูปแบบ ไม่สามารถนำศักยภาพมาใช้ได้อย่างเต็มที่ ไม่ได้มาตรฐานและกิจกรรมการท่องเที่ยวยังไม่เป็นที่นิยมรู้จัก ยังขาดการประชาสัมพันธ์เชิญชวนอย่างต่อเนื่อง ทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเยือนมีน้อย และรายได้จากการท่องเที่ยวลดลง
6. ปัญหาด้านการบริหารจัดการ เมื่อมีการถ่ายโอนโครงการที่แล้วเสร็จให้กับอีกหน่วยงานเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ เกิดปัญหาขาดบุคลากรที่มีความรู้ ขาดงบประมาณในการดูแลรักษา ทำให้ระบบทำงานได้ไม่เต็มประสิทธิภาพ
7. ระบบ Logistics ยังไม่มีความพร้อมทันต่อเวลาปัจจุบัน ทำให้ต้นทุนการขนส่งสินค้าสูงเนื่องจากให้ความสำคัญกับโครงข่ายถนนขนส่งด้วยรถบรรทุกมากกว่า การขนส่งทางรถไฟ และเส้นทางคมนาคมที่เป็นโครงข่ายเชื่อมโยงไม่เพียงพอ และเข้าไม่ถึงแหล่งท่องเที่ยว เส้นทางหลักในเขตเมืองคับแคบ การจราจรแออัดไม่สะดวกในช่วงชั่วโมงเร่งด่วน และช่วงเทศกาลท่องเที่ยว
8. การพัฒนาพื้นที่ชลประทาน ทำได้ไม่สมบูรณ์ จะอยู่ในลักษณะการจัดการปริมาณน้ำในฤดูฝนเท่านั้น ส่วนฤดูแล้งไม่สามารถทำการเพาะปลูกได้ ไม่มีศักยภาพในการพัฒนาแหล่งขนาดใหญ่ ต้นทุนมีจำกัด

9. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม โดยเฉพาะการลดลงของพื้นที่ป่าไม้ (พื้นที่คงสภาพป่าจริง เหลืออยู่น้อย อยู่ในระดับวิกฤติ) คุณภาพน้ำผิวดินต่ำ มีค่าความสกปรกมากขึ้น คุณภาพอากาศต่ำ มีมลพิษ และฝุ่นละอองเกินมาตรฐาน ปัญหามลพิษจากหมอกควัน ขยะ และน้ำเสียจากชุมชน และเขตอุตสาหกรรม ปัญหากลิ่นเหม็นจากโรงงาน
10. แม้จะมีจำนวนประชากรมากที่สุด แต่แรงงานฝีมือมีน้อย ส่วนใหญ่จบการศึกษาเพียงระดับภาคบังคับและมีฐานะยากจน ส่งผลให้มีการย้ายถิ่นไปหาทำงานในเมืองและต่างประเทศสูง
11. การอพยพย้ายถิ่นของแรงงานภาคเกษตรกรรมเข้ามาทำงานในเมือง ทำให้เกิดปัญหาตามมา เช่น ชุมชนแออัด ในเมืองใหญ่ ปัญหาสิ่งแวดล้อม
12. ขาดแคลนบุคลากรภาคบริการ รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีคุณภาพได้มาตรฐานเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว
13. ระบบชุมชนเมือง ชุมชนศูนย์กลางความเจริญหลักในภาคีขาดชุมชนศูนย์กลางที่จะเป็นตัวส่งต่อการกระจายความเจริญจากชุมชนศูนย์กลางขนาดเล็กและชุมชนชนบท จึงเป็นอุปสรรคในการพัฒนาพื้นที่ชนบท
14. การพัฒนาทางเทคโนโลยีเพื่อการวิจัย ปรับปรุง และพัฒนากิจกรรมทางการเกษตร และอุตสาหกรรมยังมีน้อย เทคโนโลยียังคงต้องพึ่งพิงต่างประเทศ
15. เป็นเส้นทางผ่านสู่ภาคอีสาน ระยะทางยาวมาก ส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุมาก
16. เส้นทางคมนาคมที่เป็นโครงข่ายเชื่อมโยงและเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอและทั่วถึง

❖ โอกาส (Opportunity)

1. รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการค้าและการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคอินโดจีนและอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนด้านอุตสาหกรรม และมีการขยายเขตอุตสาหกรรมเข้ามาในพื้นที่
2. รัฐบาลมีนโยบายในการเชื่อมเส้นทางกับประเทศเพื่อนบ้าน
3. การได้รับการสนับสนุนให้เป็นศูนย์กลางการคมนาคมทางราง (Mass Rapid Transit)
4. จำนวนนักท่องเที่ยวที่มากขึ้นในพื้นที่มากขึ้น
5. มีภาคการเมืองในพื้นที่ให้การสนับสนุน และมีอำนาจในการผลักดันนโยบายงบประมาณ
6. มีพื้นที่เป็นจำนวนมากสามารถแปลงสินทรัพย์เป็นทุนได้
7. พื้นที่บางส่วนมีอากาศเย็นสามารถปลูกพืชเมืองหนาวได้
8. โครงการความร่วมมือและโครงการพัฒนาต่างๆ กับประเทศเพื่อนบ้าน ส่งผลให้เกิดช่องทางในการเชื่อมโยงด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การขนส่งและการพัฒนาฝีมือแรงงานมากขึ้น
9. การขยายปริมาณและเพิ่มประสิทธิภาพของการค้าชายแดนและการค้าผ่านแดน โดยเฉพาะมุกดาหาร หลังจากมีการเปิดสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 จะมีบทบาทเป็นศูนย์กลางการจัดส่งสินค้า
10. กลุ่มจังหวัดชายแดน มีศักยภาพในการพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าการเกษตรของภูมิภาคอินโดจีนได้โดยใช้วัตถุดิบและทรัพยากรจากประเทศเพื่อนบ้าน เนื่องจากมีการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานและการเปิดช่องทางด้านการค้าชายแดนที่หนองคาย นครพนม มุกดาหาร ช่องเม็ก ช่องจอม ช่องสง่า ท่าลี่

11. มีโอกาสในการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของอินโดจีนเชื่อมโยงเส้นทางการท่องเที่ยวเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ เส้นทางมรดกโลกมีจังหวัดอุดรธานีเป็นศูนย์กลาง และเส้นทางอารยธรรมขอมโดยมีจังหวัดนครราชสีมาเป็นศูนย์กลาง
12. มีโอกาสที่จะส่งแรงงานไปทำงานต่างประเทศและร่วมลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มประเทศอินโดจีน ทำการผลิตทั้งด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่า โดยใช้สิทธิพิเศษทางด้านภาษีและศุลกากร
13. มีโอกาสเป็นพื้นที่รองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมจากภาคกลาง และภาคตะวันออกโดยการเชื่อมการผลิตตอนในของภาค กับฐานการผลิตหลักของประเทศ

❖ อุปสรรค (Threat)

1. ความผันผวนทางราคาสินค้าการเกษตร
2. ข้อจำกัดทางกฎหมายของภาครัฐยังไม่เอื้อต่อการค้าระหว่างประเทศ (ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากมันสำปะหลัง) เช่น การคิดอัตราภาษีแอลกอฮอล์ในอัตราภาษีสุรา
3. ขาดการเชื่อมโยงโครงข่ายการท่องเที่ยวระหว่างจังหวัด และประเทศเพื่อนบ้าน
4. กระแสของวัฒนธรรมและเทคโนโลยีของโลกที่เข้ามากระทบต่อวิถีการดำเนินชีวิตของประชาชน
5. ความแตกต่างทางฐานะ เศรษฐกิจและสังคม
6. เส้นทางการคมนาคมผ่านจังหวัดมีระยะทางยาวมาก เกิดอุบัติเหตุมาก
7. สภาพทางภูมิศาสตร์ไม่เอื้อต่อการคมนาคมทางอากาศ
8. ขาดการส่งเสริมการจัดการท่องเที่ยวที่เป็นระบบ
9. การใช้มาตรการกีดกันทางการค้าที่ไม่ใช่ภาษีของชาติตะวันตก เช่น มาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย ซึ่งส่งผลกระทบต่อส่งออกสินค้าสำคัญประเภทสินค้าเกษตรแปรรูป
10. ปัจจุบันมีเส้นทางหลักสำหรับส่งสินค้าออกต่างประเทศได้เพียงเส้นทางเดียว โดยใช้ถนนมิตรภาพ
11. โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกตามเมืองและด่านชายแดนยังไม่เอื้อต่อการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านได้อย่างมีประสิทธิภาพ
12. สินค้าราคาถูกจากประเทศจีนจะเข้ามาสู่ตลาดอินโดจีนมากขึ้น มีการแข่งขันสูง
13. ความไม่มั่นใจซึ่งเกิดจากความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจ และปัญหาทางการเมืองภายในของประเทศเพื่อนบ้าน ส่งผลทำให้บรรยากาศการลงทุนตกต่ำ
14. ส่วนต่างของค่าจ้างแรงงานจูงใจให้แรงงานต่างด้าวหลังไหลเข้ามาทำงานในประเทศ โดยเฉพาะการเปิดสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 จังหวัดมุกดาหาร จะทำให้แรงงานสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวย้ายถิ่นเข้ามาในจังหวัดมุกดาหาร ผลกระทบที่เกิดขึ้น คือ ปัญหาแรงงานผิดกฎหมาย คุณภาพชีวิตต่ำ เกิดโรคระบาด ปัญหาอาชญากรรม เป็นต้น

ส่วนที่ 4

ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด

ส่วนที่ 4 ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด(Strategies)

1. วิสัยทัศน์ (Vision)

“ประตูอีสานสู่สากล”

(Northeast Gateway to Global Communities)

2. พันธกิจ (Mission)

1. เพิ่มขีดความสามารถในการผลิต แปรรูป และการแข่งขันทางตลาดสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรม
2. เพิ่มขีดความสามารถในการผลิต การแปรรูปผลิตภัณฑ์ใหม่ให้มีคุณภาพมาตรฐาน
3. เพิ่มศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว สินค้า และบริการท่องเที่ยว

3. ตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ (Strategic Position)

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 มีศักยภาพเพียงพอสำหรับการเป็นฐานการผลิตพืชอาหารและพืชพลังงานทดแทนของประเทศ โดยเฉพาะในเขตกลุ่มจังหวัดนี้ เป็นแหล่งเพาะปลูกข้าวหอมมะลิ อ้อย มันสำปะหลังมากที่สุดของประเทศ อาทิเช่น เป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมอาหาร โดยเฉพาะการผลิตข้าวหอมมะลินทรีย์ หรือเป็นฐานการผลิตพลังงานทดแทนอุตสาหกรรมเอทานอลของประเทศ

ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญของกลุ่มจังหวัดขึ้นกับภาคอุตสาหกรรม ภาคการเกษตร และภาคการค้าส่งค้าปลีกเป็นสำคัญ เป็นพื้นที่ที่เหมาะสมและมีศักยภาพใน “ด้านการพัฒนาการเกษตร” ภายใต้กลยุทธ์การพัฒนาแบบยั่งยืนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งมีพื้นที่ปลูกข้าวกว่า 4 ล้านไร่ มีเกษตรกรเข้าร่วมโครงการผลิตข้าวหอมมะลิในระบบมาตรฐาน GAP (Good Agriculture Practice) จำนวน 12,500 ราย เพิ่มผลผลิตข้าวหอมมะลิเฉลี่ยจำนวนมาก มีพื้นที่ปลูกมันสำปะหลังกว่า 2.07 ล้านไร่ หรือ ร้อยละ 26.66 มีเกษตรกรผลิตมันสำปะหลัง 7,130 ราย เพิ่มผลผลิตมันสำปะหลังได้ปีละ 8,292 ล้านบาท มีโรงงานแปรรูป/โรงงานเอทานอล และโรงสีข้าวรองรับในพื้นที่ รวมถึงอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรอื่นๆ

กลุ่มจังหวัดเป็นผู้นำใน “การพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ใหม่” ภายใต้กลยุทธ์การสร้างความเข้มแข็งและขยายเครือข่ายโดยการผสมผสานนวัตกรรมท้องถิ่นกับเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการเป็นผู้นำด้านการตลาดโดยมีแนวทางในการพัฒนาใช้การตลาดนำการผลิต เน้นการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ผ้าไหม และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น

นอกจากนี้จังหวัดยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญที่สนับสนุน “การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว” ภายใต้ กลยุทธ์การสร้างความร่วมมือและการแข่งขันกับภายนอก เช่นอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ (มรดกโลก) และอำเภอวังน้ำเขียวซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นพื้นที่ที่อากาศบริสุทธิ์อันดับ 7 ของโลก มีแหล่งท่องเที่ยวทางโบราณคดีและประวัติศาสตร์ที่สำคัญคืออุทยานประวัติศาสตร์หินพิมายที่เชื่อมโยงเรื่องราวของ “เส้นทางตำนานชัชร่มัน” ต่อเนื่องกับปราสาทหินพนมรุ้ง จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นต้น นำมาผนวกกับขีดความสามารถของภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วนการบูรณาการ

ทำงานในรูปของ “กรมนครราชสีมา” เพื่อสนับสนุนและเสริมสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการลงทุน โดยมีตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของจังหวัด (Strategic Position) คือ “การเป็นศูนย์กลางของการผลิตสินค้าเกษตร อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ใหม่ และการท่องเที่ยวของภาค” เป็นตำแหน่งที่มีกิจกรรมสามารถพัฒนาเป็น Cluster ได้

4. เป้าประสงค์รวม (Objective)

1. ด้านการพัฒนาการเกษตร
 - เกษตรกรมีขีดความสามารถในการผลิตสินค้าการเกษตร
2. ด้านการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ใหม่
 - ผลิตภัณฑ์ใหม่มีคุณภาพและมาตรฐานมีศักยภาพเชิงพาณิชย์
 - ภูมิปัญญาท้องถิ่นได้รับการอนุรักษ์และพัฒนาอย่างยั่งยืน
3. ด้านการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว
 - รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

5. ตัวชี้วัดและเป้าหมายการพัฒนา (KPI / Targets)

1. ร้อยละของความสำเร็จในการพัฒนาศักยภาพของจังหวัดสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิตสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรในระดับภาค

เป้าหมายการพัฒนา : ในปี 2556 สามารถเพิ่มผลผลิตพืชเศรษฐกิจเกษตรที่สำคัญของจังหวัด 2 อันดับแรก คือ

- ข้าวนาปี ให้ได้มูลค่า 38,963,649,423 บาท
- มันสำปะหลังให้ได้มูลค่า 28,776,000,900 บาท

2. ร้อยละของความสำเร็จในการพัฒนาศักยภาพจังหวัดสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิตอุตสาหกรรมใหม่ในระดับภาค

เป้าหมายการพัฒนา : ในปี 2556 สามารถเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมใหม่ ให้ได้มูลค่า 3,395,000,000 บาท

3. ร้อยละของความสำเร็จในการพัฒนาศักยภาพของจังหวัดสู่การเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในระดับภาค

เป้าหมายการพัฒนา : ในปี 2556 เพิ่มจำนวนผู้เยี่ยมเยียนเป็น 6,189,635 คน และเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวเป็น 9,698,000,000 บาท

6. ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด (Strategies) ประกอบด้วยยุทธศาสตร์ที่ใช้ขับเคลื่อน 3 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการเกษตร
2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ใหม่
3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว

7. ตัวชี้วัด

1. ด้านการพัฒนาการเกษตร

- ร้อยละเกษตรกรที่นำความรู้ไปดำเนินการผลิตสินค้าเกษตรให้ได้มาตรฐาน
- ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณผลิตผลสินค้าเกษตร

2. ด้านการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ใหม่

- ระดับความสำเร็จในการพัฒนาคุณภาพ และมาตรฐานผลิตภัณฑ์ใหม่

3. ด้านการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว

- ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด

การวิเคราะห์ SWOT ตามประเด็นยุทธศาสตร์

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการเกษตร

จุดแข็ง (S)

1. มีที่ตั้งที่เหมาะสมและได้เปรียบในการทำหน้าที่เป็นเส้นทางประตูสู่อีสานและเป็นศูนย์รวมของการขนส่งมวลชนและการขนส่งเชิงพาณิชย์ (Mass transportation) การคมนาคมสะดวก ใกล้กรุงเทพฯ ฯ
2. มีเส้นทางสู่ท่าเรือชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ใกล้ที่สุดของภาคอีสาน
3. มีพื้นที่เหมาะสมในการประกอบอาชีพเกษตรกรรมมากที่สุดของประเทศ มีประชากรมากเป็นอันดับสองรองจากกรุงเทพฯ สามารถพัฒนาศักยภาพและเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาการจังหวัด
4. มีป่าที่เป็นแหล่งต้นน้ำ เช่น ลำตะคอง และเป็นจังหวัดต้นน้ำที่สำคัญของจังหวัดและภาคอีสาน
5. มีแหล่งกักเก็บน้ำขนาดใหญ่ เพื่อการอุปโภค บริโภคตลอดปี
6. มีแรงงานจำนวนมากซึ่งมีคุณสมบัติขยัน อดทน เรียนรู้ได้เร็ว มีทักษะทางการเกษตร
7. ประชาชนมีวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านการเพาะปลูกทำการเกษตร
8. มีโครงข่ายถนนสมบูรณ์ครอบคลุมทั่วพื้นที่ สามารถติดต่อเชื่อมโยงกับพื้นที่ต่างๆในภูมิภาค และติดต่อเพื่อทำการค้าและการลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้านได้สะดวก
9. เป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมแปรรูปพืชผลทางการเกษตรหลักของประเทศ
10. มีการพัฒนาระบบการบริหารจัดการคุณภาพของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่เกษตรกร
11. มีเครือข่ายภาคีภาคประชาสังคมที่เข้มแข็ง หลากหลาย และเกิดกลไกการมีส่วนร่วม บูรณาการและสร้างสรรค์ ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
12. มีโรงงานแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรที่ทันสมัย
13. มีภูมิปัญญาท้องถิ่นสาขาต่าง ๆ จำนวนมาก

จุดอ่อน (W)

1. พื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ บางพื้นที่เป็นดินเค็ม พื้นที่ชลประทานมีอยู่จำกัด มีปัจจัยแทรกจากศัตรูพืชทำให้ผลผลิตทางการเกษตรต่ำกว่าที่กำหนด
2. ประสบปัญหาศัตรูพืชอย่างรุนแรง ส่งผลให้เกษตรกรขาดความมั่นใจในการประกอบอาชีพ
3. การพัฒนาทางเทคโนโลยีเพื่อการวิจัย ปรับปรุง และพัฒนากิจการกรมทางการเกษตร และอุตสาหกรรมยังมีน้อย เทคโนโลยียังคงต้องพึ่งพิงต่างประเทศ
4. ขาดการนำระบบ(Zoning) มาใช้ประโยชน์ในการผลิตอย่างจริงจัง

5. ขาดความต่อเนื่องของระบบเชื่อมต่อเข้าสู่ภาคการตลาดและอุตสาหกรรม
6. ปัญหาเรื่องขาดแคลนแหล่งน้ำรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมที่อาศัยน้ำเป็นหลักระบบชลประทานไม่ทั่วถึง และน้ำมีคุณภาพต่ำขาดระบบบำบัดน้ำเสียอย่างประหยัด ขาดการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ
7. ขาดงบประมาณในการบูรณาการ แก้ไขปัญหา และให้ความรู้ที่ถูกต้อง อย่างมีส่วนร่วม
8. ขาดการจัดการองค์ความรู้ด้านการเกษตร การผลิตและการแปรรูป ฯลฯ
9. ขาดการส่งเสริม การจัดหาไฟฟ้าเพื่อการเกษตร
10. ขาดการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรมีแหล่งน้ำในพื้นที่การเกษตรของตนเองและบริหารจัดการน้ำ
11. ขาดการพัฒนาาระบบสารสนเทศสภาพภูมิศาสตร์ทางการเกษตร
12. ขาดเมล็ดพันธุ์ที่ดีและมีคุณภาพ
13. เกษตรกรขาดความใส่ใจในอาชีพของตนเอง

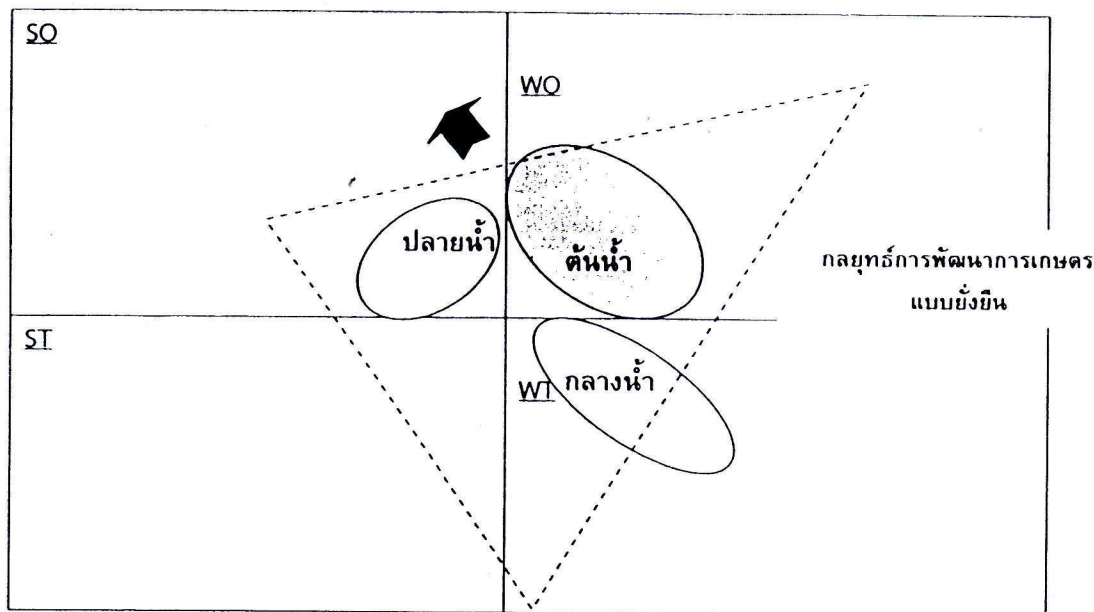
โอกาส (O)

1. โครงการความร่วมมือและโครงการพัฒนาต่างๆ กับประเทศเพื่อนบ้าน ส่งผลให้เกิดช่องทางในการเชื่อมโยงด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การขนส่งและการพัฒนาฝีมือแรงงานมากขึ้น
2. การขยายปริมาณและเพิ่มประสิทธิภาพของการค้าชายแดนและการค้าผ่านแดน มีบทบาทเป็นศูนย์กลางการจัดส่งสินค้าทางการเกษตรพืช สัตว์ และสัตว์น้ำ
3. มีศักยภาพในการพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าการเกษตรของภาคได้โดยใช้วัตถุดิบและทรัพยากรจากกลุ่มจังหวัดและประเทศเพื่อนบ้าน
4. มีการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานและการเปิดช่องทางด้านการค้าชายแดนที่หนองคาย นครพนม มุกดาหาร ช่องเม็ก ช่องจอม ช่องสะง่า และท่าลี่
5. มีโอกาสที่จะส่งแรงงานไปทำงานต่างประเทศและร่วมลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มประเทศอินโดจีน ทำการผลิตทั้งด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่า โดยใช้สิทธิพิเศษทางด้านภาษีและศุลกากร
6. มีโอกาสเป็นพื้นที่รองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมจากภาคกลาง และภาคตะวันออกโดยการเชื่อมการผลิตตอนในของภาค กับฐานการผลิตหลักของประเทศ
7. การได้รับการสนับสนุนให้เป็นศูนย์กลางการคมนาคมทางราง (Mass Rapid Transit)
8. พื้นที่บางส่วนมีอากาศเย็นสามารถปลูกพืชเมืองหนาวได้
9. มีสถาบันการศึกษาที่สนับสนุนและส่งเสริมวิชาการและแรงงานด้านการเกษตร
10. มีพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่มีศักยภาพเพื่อการผลิตผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรเพื่อการส่งออก
11. มีกระแสแรงคึกในเรื่องราวะโลกร้อน ทำให้เกิดนโยบายการใช้พลังงานทดแทนและวัตถุดิบทรีย์เพื่อการเกษตร
12. เกิดวิกฤตพลังงานน้ำมัน ทำให้เกิดการผลิตพลังงานทดแทนจากพืช
13. เกิดวิกฤตอาหารโลก ทำให้สินค้าเกษตรมีราคาเพิ่มขึ้น

อุปสรรค (T)

1. ความผันผวนทางราคาสินค้าการเกษตร
2. ข้อจำกัดทางกฎหมายของภาครัฐยังไม่เอื้อต่อการค้าระหว่างประเทศ (ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากมันสำปะหลัง)
เช่น การคิดอัตราภาษีแอลกอฮอล์ในอัตราภาษีสุรา
3. กระแสของวัฒนธรรมและเทคโนโลยีของโลกที่เข้ามากระทบต่อวิถีการดำเนินชีวิตของประชาชน
4. ความแตกต่างทางฐานะ เศรษฐกิจและสังคม
5. สภาพทางภูมิศาสตร์ไม่เอื้อต่อการคมนาคมทางอากาศ
6. นโยบายของรัฐบาลเปลี่ยนแปลงส่งผลกระทบต่อการระบอบ Zoning
7. ภัยธรรมชาติ เช่น ฝนแล้ง น้ำท่วม ก่อให้เกิดความเสียหายต่อผลผลิตทางการเกษตรและการค้าเป็นจำนวนมาก
8. ภัยพิบัติธรรมชาติ เช่น ป่าไม้ แหล่งน้ำ เสื่อมโทรม และถูกบุกรุกทำลาย เหลือน้อยลง

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค ยุทธศาสตร์การพัฒนากษेत्र

สรุป ตำแหน่งยุทธศาสตร์ที่ 1 : ยุทธศาสตร์การพัฒนากษेत्र

จากการวิเคราะห์ SWOT พบว่ากลุ่มจังหวัดมีโอกาสในเชิงนโยบายและลักษณะทางภูมิศาสตร์ที่สามารถเชื่อมต่อกับกลุ่มจังหวัดในภูมิภาคและประเทศเพื่อนบ้าน อีกทั้งมีสินค้าทางการเกษตรที่เป็นจุดเด่น จึงได้กำหนดทิศทางและแนวโน้มนำการพัฒนา ยุทธศาสตร์การเกษตรแบบยั่งยืนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อให้สามารถรักษาระดับการผลิต การแปรรูป การส่งออก และต่อยอดสู่การแข่งขันในภูมิภาคได้ ทั้งนี้จำเป็นต้องอาศัยกลไกการพึ่งพาตนเองและสังคม สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคธุรกิจเอกชน ภาคประชาชน(กลุ่มเกษตรกร) ในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและการจัดการสินค้าการเกษตร รวมถึงเพิ่มขีดความสามารถในการแปรรูป ส่งเสริมการตลาดอย่างครบวงจร โดยเฉพาะการสนับสนุนให้เกษตรกรเข้าสู่กระบวนการผลิต และแปรรูปสินค้าการเกษตรที่ได้มาตรฐานสินค้าเกษตร GAP

มิติมุมมองเชิงกลยุทธ์ในการพัฒนากษेत्र

- เป้าประสงค์** เกษตรกรมีขีดความสามารถในการผลิตสินค้าการเกษตร
- ตัวชี้วัด** ร้อยละเกษตรกรที่นำความรู้ไปดำเนินการผลิตสินค้าเกษตรให้ได้มาตรฐาน ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณผลิตผลสินค้าเกษตร

มิติมุมมอง	กลยุทธ์
ประสิทธิผล	กลยุทธ์ที่ 1 ส่งเสริมและพัฒนากษेत्रผลิตสินค้าเกษตรให้ได้ผลผลิตมีปริมาณ และคุณภาพได้มาตรฐาน กลยุทธ์ที่ 2 ส่งเสริมและพัฒนาปัจจัยการผลิต
คุณภาพบริการ	-
ประสิทธิภาพ	-
คุณภาพองค์กร	-

กลยุทธ์ และแนวทางการพัฒนาการเกษตร

กลยุทธ์ที่ 1 ประกอบด้วย 18 แนวทางการพัฒนา

- 1.) ส่งเสริมการปรับปรุงบำรุงดิน การแก้ปัญหาดินเค็มให้มีความเหมาะสมในการผลิตสินค้าเกษตร
- 2.) พัฒนาแหล่งน้ำ ขยายระบบชลประทาน และการบริหารจัดการน้ำเพื่อการเกษตร
- 3.) ถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตและจัดการสินค้าเกษตร
- 4.) ส่งเสริมและสนับสนุนให้เกษตรกรมีความสามารถในการผลิตและจัดการสินค้าเกษตร
- 5.) ส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัยและได้มาตรฐาน
- 6.) ส่งเสริมและพัฒนาการผลิตและจัดการพืชพลังงานทดแทน
- 7.) ส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์
- 8.) ส่งเสริมการพัฒนาการผลิตสู่ภาคอุตสาหกรรมการเกษตร
- 9.) ส่งเสริมการตรวจรับรองมาตรฐานสินค้าเกษตร
- 10.) ส่งเสริมการรวมกลุ่ม/สถาบันเกษตรกรการผลิตและการจัดการสินค้าเกษตร
- 11.) นำระบบเขตเกษตรที่เหมาะสม (Zoning) ไปใช้ในการกำหนดเขตการผลิตการเกษตร
- 12.) เพิ่มประสิทธิภาพการใช้ที่ดินทางการเกษตรให้เกิดประโยชน์สูงสุด
- 13.) สร้างระบบเตือนภัยที่จะเกิดความเสียหายกับการประกอบอาชีพการเกษตร
- 14.) เพิ่มศักยภาพบุคลากรให้มีสมรรถนะสูงในการผลิตและการจัดการสินค้าเกษตร
- 15.) พัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานและระบบ Logistic
- 16.) วิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสินค้าเกษตร
- 17.) ส่งเสริมการจัดหาไฟฟ้าเพื่อการสื่อสาร และระบบสารสนเทศทางการเกษตร
- 18.) ส่งเสริมสนับสนุนให้มีแหล่งน้ำและไฟฟ้าในพื้นที่การเกษตร

กลยุทธ์ที่ 2 การสร้างมูลค่าเพิ่มของสินค้าเกษตร ประกอบด้วย 5 แนวทางการพัฒนา

- 1.) ส่งเสริมและพัฒนาการแปรรูปสินค้าเกษตร
- 2.) ส่งเสริมการตรวจรับรองมาตรฐานการแปรรูปสินค้าเกษตร
- 3.) สร้างเครื่องหมายการค้าสินค้าเกษตร
- 4.) ส่งเสริมและพัฒนารูปแบบและการบรรจุภัณฑ์สินค้าเกษตร
- 5.) ส่งเสริมผลิตภัณฑ์ที่เป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น

กลยุทธ์ที่ 3 การเพิ่มศักยภาพการแข่งขันทางการตลาดสินค้าเกษตร ประกอบด้วย 5 แนวทางการพัฒนา

- 1.) เชื่อมโยงการผลิตและการตลาดสินค้าเกษตร
- 2.) ส่งเสริมการตลาดและเสริมสร้างประกันสินค้าเกษตรอย่างเป็นระบบ
- 3.) พัฒนาระบบการกระจายสินค้าเกษตร
- 4.) ส่งเสริมการเจรจาธุรกิจและจัดแสดงสินค้าเกษตรทั้งในและต่างประเทศ
- 5.) ส่งเสริมการนำใช้สารสนเทศเพื่อการแข่งขันทางการตลาด สินค้าการเกษตร

แผนงาน/โครงการที่สำคัญ

- โครงการส่งเสริมการผลิตข้าวหอมมะลิคุณภาพดีสู่สากล
- โครงการส่งเสริมการผลิตมันสำปะหลัง
- โครงการส่งเสริมการผลิตอ้อย
- โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีในการเพิ่มผลผลิตการเกษตร
- โครงการพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารให้ถึงมือเกษตรกรอย่างทั่วถึง
- โครงการสนับสนุนปัจจัยการผลิตที่มีคุณภาพแก่เกษตรกร
- โครงการรวมกลุ่มเกษตรกรเพื่อเพิ่มมูลค่าแปรรูป
- โครงการส่งเสริมการสร้างเครือข่ายของกลุ่มผู้ผลิต
- โครงการส่งเสริมการเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร ได้แก่ การแปรรูปและการจัดมาตรฐานผลผลิต
- โครงการส่งเสริมด้านการตลาดและการกระจายสินค้าเพื่อเพิ่มส่วนแบ่งตลาดและช่องทางการจัดจำหน่าย
- โครงการส่งเสริมและสนับสนุนการทำไบโอแก๊ส
- โครงการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาและการพัฒนาต่อยอด

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ใหม่

จุดแข็ง (S)

1. มีที่ตั้งที่เหมาะสมและได้เปรียบในการทำหน้าที่เป็นเส้นทางประตูสู่อีสานและเป็นศูนย์รวมของการขนส่งมวลชนและการขนส่งเชิงพาณิชย์ (Mass transportation) การคมนาคมสะดวก ใกล้กรุงเทพฯ ฯ
2. มีโครงข่ายถนนสมบูรณ์ครอบคลุมทั่วพื้นที่ สามารถติดต่อเชื่อมโยงกับพื้นที่ต่างๆในภูมิภาค และติดต่อเพื่อทำการค้าและการลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้านได้สะดวก
3. มีจังหวัดที่มีการเลี้ยงไหมทอผ้ามากที่สุดในประเทศ และเป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมสิ่งทอ
4. มีทรัพยากรธรรมชาติการท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ต่างจากภาคอื่นๆ เป็นแหล่งกระจายผลิตภัณฑ์ใหม่
5. มีแหล่งกักเก็บน้ำขนาดใหญ่ เพื่อส่งถึงพื้นที่ปลูกหม่อนเลี้ยงไหม
6. มีโรงงานอุตสาหกรรม(ผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ใหม่)ที่มีมาตรฐานตามหลักธรรมาภิบาล
7. มีการพัฒนา อ.ปรางค์ชัย ไปสู่ย่านการค้าผ้าไหมเชิงอุตสาหกรรม world silk sourcing hub
8. มีกระบวนการตรวจสอบคุณภาพของสำนักงานอุตสาหกรรม มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.)ที่ได้มาตรฐาน
9. มีสำนักมาตรฐานผลิตภัณฑ์ เช่น นกยูงพระราชทาน
10. ประชาชนมีวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่หลากหลายเป็นเอกลักษณ์ ทั้งการปลูกหม่อนเลี้ยงไหม เช่น ไหมเหลือง (ไหมไทยพื้นบ้านรังเหลือง) และการออกแบบลายผ้า
11. มีเครือข่ายภาคีภาคประชาสังคมที่เข้มแข็ง หลากหลาย และเกิดกลไกการมีส่วนร่วม บูรณาการและสร้างสรรค์ ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
12. ภาคธุรกิจเอกชนให้ความสำคัญมีการดำเนินงานของ clusterใหม่ในจังหวัด กลุ่มจังหวัด
13. มีนวัตกรรมในการพัฒนาทำสีธรรมชาติให้เป็นผงและพัฒนาผ้าไหมให้สามารถดูแลรักษา/ซักได้ง่ายขึ้น
14. มีการพัฒนากระบวนการแปรรูปผลิตไหม กระเป๋า มีรูปแบบที่ตรงกับความต้องการมากขึ้น มีตลาดและมีหน่วยงานราชการที่สนับสนุนการเพิ่มมูลค่าในตัวสินค้าแต่ขาดตลาดสินค้าเหล่านี้รองรับ

จุดอ่อน (W)

1. เกษตรกรขาดความรู้ ความเข้าใจในการปลูกหม่อนในพันธุ์และการเลี้ยงไหมที่เหมาะสม
2. ขาดพันธุ์หม่อนที่เหมาะสมกับพื้นที่ ต้องใช้เทคนิค/ความละเอียดในการเลี้ยงหม่อน
3. พันธุ์ไหมให้ผลผลิตสูงแต่เลี้ยงยาก สายพันธุ์หม่อนใบเล็ก ทำให้ไม่สามารถเลี้ยงไหมได้เพียงพอ
4. ขาดไหมเส้นยืน ทำให้คุณภาพผ้าไหมลดลง
5. เกษตรกรปลูกหม่อนเลี้ยงไหมมีน้อยกว่า ไม่สอดคล้องกับความต้องการในการผลิตของกลุ่มกลางน้ำ
6. ผลตอบแทนแรงจูงใจน้อย ขาดความมั่นใจในการผลิตเนื่องจากเส้นไหมราคาต่ำ ราคาวัตถุดิบไม่แน่นอน
7. บริเวณพื้นที่มีมาก แต่ไม่เหมาะสมในการปลูกหม่อนเนื่องจากขาดแคลนน้ำ
8. การกระจายเส้นไหมไม่ครอบคลุมกับความต้องการ เนื่องปัญหาการตลาดที่มีการจองโดยผู้ค้ารายเก่า
9. ขาดแคลนแรงงานที่มีความรู้ ทักษะและมีฝีมือ

10. ขาดการประกันราคา ขาดความสมดุลของราคากับต้นทุนการผลิต ระบบการขายมีความเสี่ยงสูง
11. มีตลาดจำหน่ายผ้าไหมน้อย ขาดการสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ผู้บริโภคมีความนิยมไม่มาก
12. เกิดความไม่ต่อเนื่องของผู้ประกอบการ มผช. ทำให้การผลิตไม่ได้มาตรฐาน
13. ขาดนวัตกรรมและองค์ความรู้ นักออกแบบทั้งอุตสาหกรรมและหัตถกรรม
14. ขาดเครื่องสกดสีธรรมชาติในการย้อมผ้าไหมและเครื่องมือการผลิตที่ทันสมัยยังมีน้อย
15. ขาดระบบการกำจัดน้ำเสียที่มีประสิทธิภาพและครอบคลุม
16. คนรุ่นใหม่ไม่อยากดำเนินงานต่อจากคนรุ่นเก่า

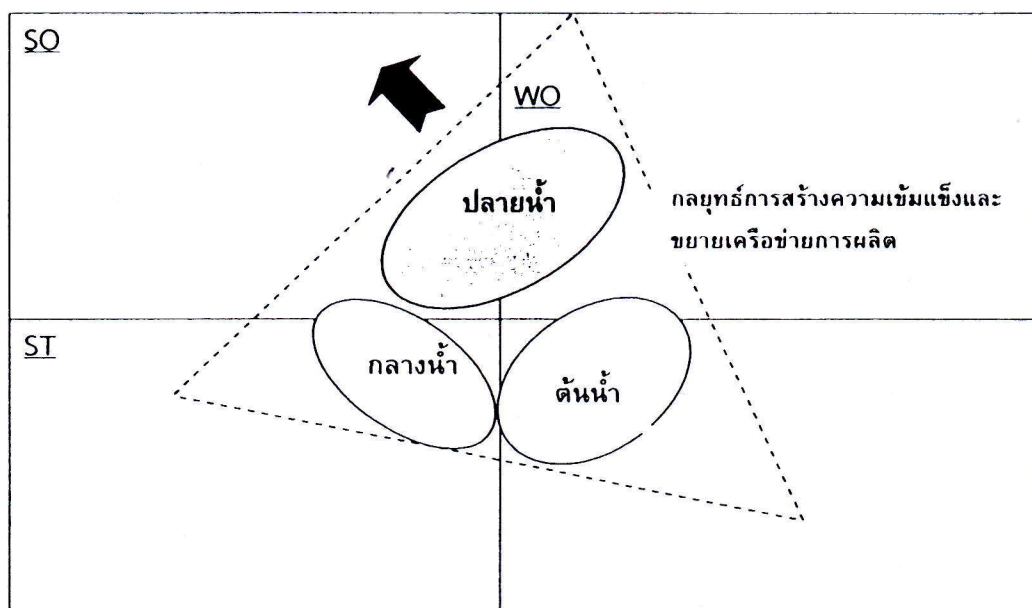
โอกาส (O)

1. รัฐบาลจัดตั้งกรมหม่อนไหม สามารถกำหนดนโยบาย แนวทางปฏิบัติชัดเจนขึ้น
2. รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการค้า การท่องเที่ยว และมีการเชื่อมเส้นทางกับประเทศเพื่อนบ้าน
3. อยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนด้านอุตสาหกรรม และมีการขยายเขตอุตสาหกรรมเข้ามาในพื้นที่
4. จำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในพื้นที่มากขึ้น เป็นโอกาสการกระจายผลิตภัณฑ์ใหม่
5. มีภาคการเมืองในพื้นที่ให้การสนับสนุน และมีอำนาจในการผลักดันนโยบายงบประมาณ
6. โครงการความร่วมมือและโครงการพัฒนาต่างๆ กับประเทศเพื่อนบ้าน ส่งผลให้เกิดช่องทางในการเชื่อมโยงด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การขนส่งและการพัฒนาฝีมือแรงงานมากขึ้น
7. การขยายปริมาณและเพิ่มประสิทธิภาพของการค้าชายแดนและการค้าผ่านแดน โดยเฉพาะมุกดาหาร หลังจากมีการเปิดสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 จะมีบทบาทเป็นศูนย์กลางการจัดส่งสินค้า
8. กลุ่มจังหวัดชายแดน มีศักยภาพในการพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าการเกษตรของภูมิภาคอินโดจีนได้โดยใช้วัตถุดิบและทรัพยากรจากประเทศเพื่อนบ้าน เนื่องจากมีการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานและการเปิดช่องทางด้านการค้าชายแดน
9. มีโอกาสในการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของอินโดจีนเชื่อมโยงเส้นทางทางการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ เส้นทางมรดกโลกมีจังหวัดอุดรธานีเป็นศูนย์กลาง และเส้นทางอารยธรรมขอม
10. มีโอกาสที่จะส่งแรงงานไปทำงานต่างประเทศและร่วมลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มประเทศอินโดจีน ทำการผลิตอุตสาหกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่า โดยใช้สิทธิพิเศษทางด้านภาษีและศุลกากร
11. มีโอกาสเป็นพื้นที่รองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมจากภาคกลาง และภาคตะวันออกโดยการเชื่อมการผลิตตอนในของภาค กับฐานการผลิตหลักของประเทศ
12. หน่วยงานภาครัฐให้การสนับสนุน เช่น มีนโยบายในการเลี้ยงไหมวัยอ่อนพันธุ์ไทยรังเหลือง
13. มีศูนย์มาตรฐานการย้อม ทั้งสีเคมีและสีธรรมชาติ

อุปสรรค (T)

1. ภาวะอากาศที่มีสภาพเปลี่ยนแปลง
2. เส้นไหมของประเทศเพื่อนบ้านมีราคาถูกกว่า เกิดการลักลอบนำเส้นไหมมาแบบผิดกฎหมาย และส่งผลกระทบต่อราคาไหมที่ผลิตในประเทศ
3. แรงงานทอผ้าเป็นแรงงานตามฤดูกาล ทำให้เกิดการขาดแคลนแรงงานในการผลิต
4. มีการแข่งขันจากผ้าพื้นเมืองประเภทอื่นๆ เช่น ผ้าฝ้ายการดูแลรักษาง่ายกว่าในการนำไปใช้
5. นโยบายของรัฐบาลไม่ให้ไปต่างประเทศ
6. ผู้บริโภคทั้งไทยและต่างประเทศส่วนใหญ่พบปัญหาในการดูแลรักษาผ้าไหม

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค
ยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ใหม่

สรุป ตำแหน่งยุทธศาสตร์ที่ 2 : ยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ใหม่

จากการวิเคราะห์ SWOT พบว่ายุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ใหม่เป็นยุทธศาสตร์ที่สร้าง ความเข้มแข็งและขยายเครือข่ายการผลิต (เกษตรกรและผู้ประกอบการ) สนับสนุนนโยบายเมืองแฟชั่น เนื่องจากศักยภาพของภาคอีสานเป็นแหล่งอุตสาหกรรมผลิตผ้าไหมที่ใหญ่ที่สุดของประเทศไทย และสร้างชื่อเสียงไปทั่วโลก โดยเฉพาะจังหวัดนครราชสีมาเป็นผู้นำในการพัฒนาการผลิตและแปรรูปผลิตภัณฑ์ใหม่ โดยการผสมผสานนวัตกรรมท้องถิ่นกับเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการเป็นผู้นำด้านการตลาดโดยมีแนวทางในการพัฒนาใช้การตลาดนำการผลิต เน้นการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ผ้าไหม และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

มิติมุมมองเชิงกลยุทธ์ในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ใหม่

เป้าประสงค์ ผลิตภัณฑ์ใหม่มีคุณภาพและมาตรฐานมีศักยภาพเชิงพาณิชย์

ภูมิปัญญาท้องถิ่นได้รับการอนุรักษ์และพัฒนาอย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัด

ระดับความสำเร็จในการพัฒนาคุณภาพ และมาตรฐานผลิตภัณฑ์ใหม่

มิติมุมมอง	กลยุทธ์
ประสิทธิผล	ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ใหม่
คุณภาพบริการ	ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ได้รับการอนุรักษ์และพัฒนาอย่างยั่งยืน
ประสิทธิภาพ	การตลาดนำการผลิต
คุณภาพองค์กร	ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่

กลยุทธ์ และแนวทางการพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ใหม่ (4 กลยุทธ์ 10 แนวทาง)

กลยุทธ์ที่ 1 : เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่ ประกอบด้วย 2 แนวทางการพัฒนา

- 1) ส่งเสริมและพัฒนาการปลูกหม่อนให้เพียงพอต่อการเลี้ยงไหม
- 2) ส่งเสริมการเลี้ยงไหมให้มีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ที่ 2 : ส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ให้มีคุณภาพและได้มาตรฐาน ประกอบด้วย 3 แนวทางการพัฒนา

- 1) พัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ให้มีคุณภาพและมาตรฐานตามความต้องการของตลาด
- 2) เชื่อมโยงผู้ประกอบการใหม่เพื่อการส่งออก
- 3) พัฒนาแนวทางเพื่อการส่งออกผลิตภัณฑ์ใหม่

กลยุทธ์ที่ 3 : ยกระดับศักยภาพผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ใหม่ ประกอบด้วย 2 แนวทางการพัฒนา

- 1) เพิ่มศักยภาพการบริหารจัดการของผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ใหม่
- 2) ส่งเสริมการรวมกลุ่มผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ใหม่

กลยุทธ์ที่ 4 : ส่งเสริมการตลาดผลิตภัณฑ์ใหม่ ประกอบด้วย 3 แนวทางการพัฒนา

- 1) ส่งเสริมและพัฒนาการตลาดผลิตภัณฑ์ใหม่
- 2) ส่งเสริมการเจรจาธุรกิจผลิตภัณฑ์ใหม่
- 3) จัดแสดงแพชชั่นและจำหน่ายผลิตภัณฑ์ใหม่

โครงการ

- โครงการส่งเสริมและพัฒนาการผลิตเส้นไหมให้ได้มาตรฐาน 1
- โครงการพัฒนาการเลี้ยงไหมพันธุ์ไทย 1
- โครงการเพิ่มผลผลิตการเลี้ยงไหมเชิงพาณิชย์ 1
- โครงการลดต้นทุนการปลูกหม่อนเลี้ยงไหม 1
- โครงการพัฒนาคุณภาพเส้นไหมให้ได้มาตรฐาน 2
- โครงการพัฒนาเครือข่ายและเชื่อมโยงการตลาดเส้นไหม 4
- โครงการศึกษาวิจัยและพัฒนาการปลูกหม่อนเลี้ยงไหม 1
- โครงการศึกษาวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต 1
- โครงการพัฒนาคุณภาพด้านการผลิตให้ได้มาตรฐาน 1
- โครงการพัฒนาและสร้างต้นแบบการบำบัดน้ำเสียของอุตสาหกรรมชุมชนการฟอกย้อมสีผ้าไหม (ขนาด 10 คิวต่อวัน) 2
- โครงการพัฒนาการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Cluster) แปรรูปผลิตภัณฑ์ใหม่ 3
- โครงการเสริมสร้างศักยภาพการตลาดผลิตภัณฑ์ใหม่ 4

- โครงการอนุรักษ์และพัฒนาลายผ้าไหมเอกลักษณ์จังหวัดกลุ่มจังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1
- โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวเส้นทางสายไหมกลุ่มจังหวัด 4
- โครงการมหกรรม Thai Silk Festival 4
- โครงการจัดทำระบบฐานข้อมูลผู้ผลิต ผู้ประกอบการ ตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำ ของทุกจังหวัด 3
- โครงการประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์ไหมนครชัยบุรินทร์ 4

3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว

จุดแข็ง (S)

1. มีที่ตั้งที่เหมาะสมและได้เปรียบในการทำหน้าที่เป็นเส้นทางประตูสู่อีสานและเป็นศูนย์รวมของการขนส่งมวลชนและการขนส่งเชิงพาณิชย์ (Mass transportation) การคมนาคมสะดวก ใกล้กรุงเทพฯ ฯ
2. มีโครงข่ายถนนสมบูรณ์ครอบคลุมทั่วพื้นที่ สามารถติดต่อเชื่อมโยงกับพื้นที่ต่างๆในภูมิภาค และติดต่อเพื่อทำการค้าและการลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้านได้สะดวก
3. มีเส้นทางสู่ท่าเรือชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ใกล้ที่สุดของภาคอีสาน
4. มีสายการบินพาณิชย์ 1 แห่ง เปิดสายการบินระหว่างนครราชสีมา-กรุงเทพฯ และนครราชสีมา-เชียงใหม่
5. มีทรัพยากรธรรมชาติด้านการท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ต่างจากภาคอื่นๆ แหล่งแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์-อนุรักษ์
6. มีแหล่งท่องเที่ยวมรดกโลก เช่น เขาใหญ่ และมีพื้นที่ที่ถูกจัดให้เป็นพื้นที่ที่มีอากาศบริสุทธิ์อันดับ 7 ของโลก ที่ อ.วังน้ำเขียว สถานอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่าเขาเขียวทุ่งกระมัง น้ำตกตาดโตน จ.ชัยภูมิ
7. มีกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวที่สำคัญ เช่นงานร่วมรำลึกวีรกรรม วีรสตรีท้าวสุรนารี หรืองานยาโม งานรำลึกวีรกรรมเจ้าพ่อพญาแล
8. ประชาชนมีวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่หลากหลายและสืบทอดกันมายาวนาน และมีศูนย์รวมจิตใจ มีเกจิอาจารย์ที่เคารพนับถือของชาวอีสาน
9. มีการพัฒนาระบบการบริหารจัดการคุณภาพของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจเพื่อลดขั้นตอนการบริการและคุ่มค่า
10. มีเครือข่ายภาคีภาคประชาสังคมที่เข้มแข็ง หลากหลาย และเกิดกลไกการมีส่วนร่วม บูรณาการและสร้างสรรค์ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
11. มีโรงแรมที่พักสำหรับรองรับนักท่องเที่ยวจำนวนมาก มีความเพียงพอต่อการจัดงานระดับชาติและนานาชาติ อันดับสองรองจากกรุงเทพฯฯ สามารถพัฒนาศักยภาพและเป็นพลังสำคัญในการพัฒนา
12. มีสนามกีฬามาตรฐานสามารถจัดการแข่งขันกีฬาในระดับชาติและนานาชาติ

จุดอ่อน (W)

1. ขาดการจัดทำระบบ Zoning ทางการท่องเที่ยวมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างจริงจัง
2. เป็นเส้นทางสู่อีสาน ระยะทางยาว ส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุมาก
3. ขาดระบบการจัดการด้านการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพ
4. มีการกระจุกตัวของประชากรแฝง ทำให้เกิดปัญหาความไม่ปลอดภัยในการท่องเที่ยว
5. ระบบสาธารณสุขไม่ทั่วถึง มีปัญหาความสกปรก และมลภาวะจากโรงงาน
6. มีปัญหาเรื่องขาดแคลนแหล่งน้ำรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมทางการท่องเที่ยว
7. ป่าไม้ถูกทำลาย ทำให้แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติไม่สมบูรณ์

8. การเมืองท้องถิ่นยังไม่มีความเป็นเอกภาพ มีการแบ่งพรรคแบ่งพวก
9. บุคลากรด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่มีไม่เพียงพอ
10. สถานบริการทางด้านสุขภาพไม่เพียงพอ
11. อาหารปลอดภัยและระบบคุ้มครองผู้บริโภคไม่ทั่วถึง
12. วางแผนการจราจร ถนนขาดการบำรุงรักษา
13. ประชาชนยังไม่เข้าใจสิทธิของตนเอง และชุมชนบางแหล่งขาดระเบียบวินัย
14. เส้นทางคมนาคมที่เป็นโครงข่ายเชื่อมโยงและเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอและทั่วถึง

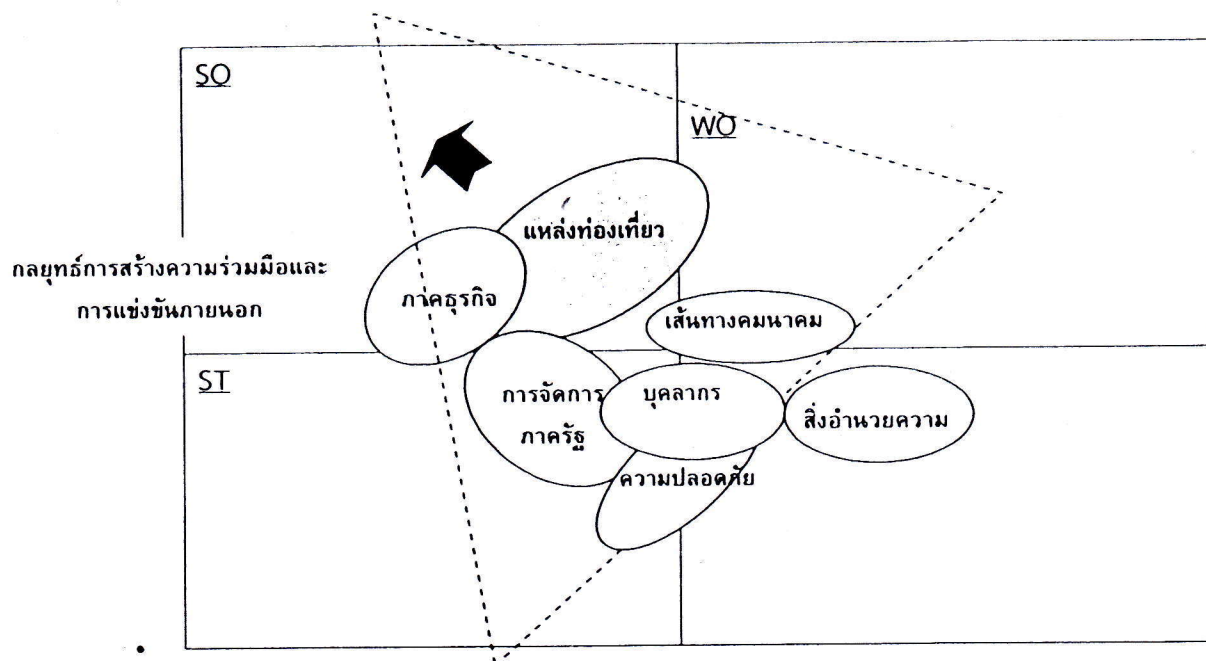
โอกาส (O)

1. รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการค้าและการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคอินโดจีนและนโยบายเปิดตลาดการค้าเสรี
2. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) เป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ สินค้าและบริการท่องเที่ยว และเป็นช่องทางให้ผู้ประกอบการได้นำเสนอแพ็คเกจที่ต้องการเสนอขายราคาพิเศษแบบ last minuit deal ให้กับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ
3. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้ร่วมกับภาคเอกชน ปรับแผนตลาดเชิงรุก โดยจัดทำแคมเปญจูงใจนักท่องเที่ยวให้กลับคืนมาโดยการเสนอโปรโมชั่นลดราคาห้องพัก
4. เป็นจังหวัดอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนด้านอุตสาหกรรม และมีกรขยายเขตอุตสาหกรรมเข้ามาในพื้นที่
5. รัฐมีนโยบายในการเชื่อมเส้นทางกับประเทศเพื่อนบ้าน และเป็นศูนย์กลางการคมนาคมทางราง (Mass Rapid Transit)
6. มีภาคการเมืองในพื้นที่ให้การสนับสนุน และมีอำนาจในการผลักดันนโยบายงบประมาณ
7. มีการขยายตัวธุรกิจการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ส่งผลให้จังหวัดมีรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันปีที่แล้ว

อุปสรรค (T)

1. ผลกระทบจากปัญหาวิกฤติทางการเมือง
2. การใช้มาตรการการกีดกันทางการค้าที่ไม่ใช่ภาษีของชาติตะวันตก เช่น มาตรการด้านสิ่งแวดล้อม สุขอนามัย ซึ่งส่งผลกระทบต่อส่งออกสินค้าสำคัญประเภทสินค้าเกษตรแปรรูป ผลิตภัณฑ์ใหม่และ OTOP
3. โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกตามเมืองและด่านชายแดนยังไม่เอื้อต่อการค้าการลงทุนและการท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงจากประตูสี่สานสู่สากลได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. ความไม่มั่นใจซึ่งเกิดจากความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจและปัญหาทางการเมืองภายในของประเทศเพื่อนบ้านส่งผลกระทบต่อบรรยากาศการลงทุน
5. ความผันผวนทางราคาน้ำมัน ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ส่งผลให้นักท่องเที่ยวต่างชาติลดลง
6. การแข่งขันทางการตลาดและแรงจูงใจของคู่แข่งชั้นประเทศเพื่อนบ้านสูง
7. ขาดการจัดการด้านจราจรอย่างเป็นระบบ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค
ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว

สรุป ตำแหน่งยุทธศาสตร์ที่ 3 : ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว

จากการวิเคราะห์ SWOT พบว่ายุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเป็นยุทธศาสตร์การสร้างความร่วมมือและแข่งขันกับภายนอก เนื่องจากผลการดำเนินงานมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น ทำให้จังหวัดมีรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น กอปรกับเป็นผลจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้พลิกฟื้นความเชื่อมั่นแห่งชาติได้ร่วมกับภาคเอกชน ปรับแผนตลาดเชิงรุก โดยจัดทำแคมเปญจูงใจนักท่องเที่ยวให้กลับคืนมาโดยเร็วเป็นมาตรการหนึ่งที่กระตุ้นการเดินทางทั้งจากนักท่องเที่ยวต่างชาติ และนักท่องเที่ยวชาวไทยให้กลับมาท่องเที่ยวในช่วงหลังจากได้รับผลกระทบจากการปิดสนามบินสุวรรณภูมิ และเร่งรัดการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ สินค้าและบริการท่องเที่ยวจากทั่วทุกภูมิภาคในประเทศ ผ่านสื่อออนไลน์ไปยังทุกกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วโลก ในรูปแบบ minisite ภายใต้ชื่อ Thailand Super Deal เพื่อเป็นช่องทางให้ผู้ประกอบการได้นำเสนอแพคเกจที่ต้องการเสนอขายราคาพิเศษแบบ last minuit deal ให้กับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

นอกจากนี้ จังหวัดได้เปิดสายการบินระหว่างนครราชสีมา-กรุงเทพฯ และนครราชสีมา-เชียงใหม่ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้เดินทาง นักท่องเที่ยว รวมทั้งส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สำคัญตลอดปี โดยสร้างความร่วมมือเพื่อขับเคลื่อนกลยุทธ์สำคัญ คือ การพัฒนาสินค้าทางการท่องเที่ยว การพัฒนามาตรฐานการบริการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว และการบริหารจัดการท่องเที่ยวและส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทุนทางวัฒนธรรม

กลยุทธ์ และแนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว (5 กลยุทธ์ 27 แนวทาง)

กลยุทธ์ที่ 1 : พัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 5 แนวทางการพัฒนา

มิติมุมมองเชิงกลยุทธ์ในการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว

เป้าประสงค์ รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด

มิติมุมมอง	กลยุทธ์
ประสิทธิผล	พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
คุณภาพบริการ	พัฒนาศักยภาพและบริการการท่องเที่ยว
ประสิทธิภาพ	พัฒนาเครือข่ายเชื่อมโยงการท่องเที่ยว
คุณภาพองค์กร	ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว

กลยุทธ์ และแนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว (5 กลยุทธ์ 27 แนวทาง)

กลยุทธ์ที่ 1 : พัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 5 แนวทางการพัฒนา

- 1) พัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวให้เป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยว
- 2) พัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวใหม่ที่มีศักยภาพ (New Product) เพื่อเชื่อมโยงกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชน (OTOP) อย่างเป็นระบบ และสร้างทางเลือก ใหม่แก่นักท่องเที่ยว
- 3) ส่งเสริมให้มีกิจกรรม เทศกาล งานประเพณี และวิถีชีวิตของชุมชนเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว
- 4) พัฒนาโครงข่ายและเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมให้เข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวได้อย่างสะดวกปลอดภัย ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด
- 5) พัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

กลยุทธ์ที่ 2 : พัฒนามาตรฐานการบริการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 7 แนวทางการพัฒนา

- 1) พัฒนารัฐกิจบริการเชื่อมโยงกับกิจกรรมการท่องเที่ยว
- 2) พัฒนามาตรฐานของธุรกิจนำเที่ยว มัคคุเทศก์ และบุคลากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- 3) พัฒนามาตรฐานการรักษาความปลอดภัย และการให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว
- 4) พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการพื้นฐานต่างๆ ให้สะอาดและปลอดภัย
- 5) การพัฒนาศักยภาพของชุมชนในการสร้างสังคมคุณธรรมบนพื้นฐานวัฒนธรรมชุมชน
- 6) พัฒนาระบบการบริหารจัดการเพื่อนำทุนทางวัฒนธรรมไปสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจและสังคม
- 7) พัฒนาระบบฐานข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

กลยุทธ์ที่ 3 : การส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 6 แนวทางการพัฒนา

- 1) ขยายฐานตลาดใหม่ ๆ ที่มีศักยภาพ
- 2) เพิ่มช่องทางการโฆษณา และประชาสัมพันธ์
- 3) ส่งเสริมการท่องเที่ยวในช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยว (Low-season)
- 4) ส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงภายในกลุ่มจังหวัด ภูมิภาค และประเทศเพื่อนบ้าน

- 5) จัดกิจกรรมส่งเสริมการขายในรูปแบบต่าง ๆ
- 6) ส่งเสริมการจัด Farm trips

กลยุทธ์ที่ 4 : การบริหารจัดการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 5 แนวทางการพัฒนา

- 1) การวางแผนการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว
- 2) การติดตามประเมินผลการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว
- 3) การพัฒนาฐานข้อมูลในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว
- 4) การสนับสนุนความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน ท้องถิ่น และประชาชน
- 5) การศึกษาวิจัยการพัฒนากการท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 5 : ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทุนทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 4 แนวทางการพัฒนา

- 1) พัฒนาระบบบริหารจัดการเครือข่ายทุนทางวัฒนธรรม
- 2) ยกระดับคุณภาพมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
- 3) พัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ การบริการ และอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม
- 4) ส่งเสริมการเติบโตของเศรษฐกิจชุมชนให้ขยายสู่ระดับภาค ระดับชาติ และระดับสากล

โครงการ

- โครงการจัดตั้งศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดและเครือข่าย
- โครงการพัฒนาปัจจัยโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเส้นทางท่องเที่ยว
- โครงการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวเดิม
- โครงการพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยว
- โครงการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวภายในและต่างประเทศ
- โครงการจัดระบบมาตรฐานความปลอดภัยและสุขภาพนักท่องเที่ยว

แบบฟอร์มการจัดทำแผนพัฒนาungskุ่มจังหวัด พ.ศ.2555 - พ.ศ. 2558

วิทยาลัย: ประตูลีสานสุสกกล

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
			พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558		
1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการเกษตร (ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย)	1. เกษตรกรมีขีดความสามารถในการผลิตสินค้าการเกษตร	1. ร้อยละเกษตรกรที่นำความรู้ไปดำเนินการผลิตสินค้าเกษตรให้ได้มาตรฐาน 2. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณผลิตสินค้าเกษตร 3. ร้อยละที่ลดลงของต้นทุน 4. จำนวนกลุ่มเกษตรกรที่เชื่อมโยงการผลิตและการตลาด					1. ส่งเสริมและพัฒนาการผลิตสินค้าเกษตรให้ได้ผลผลิตมีปริมาณและคุณภาพได้มาตรฐาน 2. ส่งเสริมปัจจัยการผลิต 3. โครงการส่งเสริมการผลิตข้าวหอมมะลิคุณภาพดีสู่สากล 4. โครงการส่งเสริมการผลิตมันสำปะหลัง 5. โครงการส่งเสริมการผลิตอ้อย 6. โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีในการเพิ่มผลผลิตการเกษตร 7. โครงการพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารให้ถึงมือเกษตรกรอย่างทั่วถึง	1. โครงการส่งเสริมการผลิตข้าวหอมมะลิคุณภาพดีสู่สากล 2. โครงการส่งเสริมการผลิตมันสำปะหลัง 3. โครงการส่งเสริมการผลิตอ้อย 4. โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีในการเพิ่มผลผลิตการเกษตร 5. โครงการพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารให้ถึงมือเกษตรกรอย่างทั่วถึง 6. โครงการสนับสนุนปัจจัยการผลิตที่มีคุณภาพแก่เกษตรกร (เช่น ปรับปรุงคุณภาพดิน เพิ่มระบบน้ำในการเพาะปลูก และการสำรองแหล่งพันธุ์ชุมชน) 7. โครงการรวมกลุ่มเกษตรกรเพื่อเพิ่มมูลค่าแปรรูป

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
			พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558		
			พ.ศ. 2555 - 2558	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2558	8. โครงการส่งเสริมการสร้าง เครือข่ายของกลุ่มผู้ผลิต 9. โครงการส่งเสริมการเพิ่ม มูลค่าสินค้าเกษตร ได้แก่ การ แปรรูปและการจัดมาตรฐาน ผลิตภัณฑ์ 10. โครงการส่งเสริมด้าน การตลาดและการกระจาย สินค้าเพื่อเพิ่มส่วนแบ่งตลาด และช่องทางการจัดจำหน่าย 11. โครงการส่งเสริมและ สนับสนุนการทำไบโอแก๊ส 12. โครงการส่งเสริมการวิจัย และพัฒนาและการพัฒนาต่อ ยอด	
2. ยุทธศาสตร์การ พัฒนาคุณภาพและ มาตรฐานผลิตภัณฑ์ ใหม่	1. ผลิตภัณฑ์ใหม่มี คุณภาพและมาตรฐาน มีศักยภาพแข่งขัน พาณิชย์ 2. ภูมิปัญญาท้องถิ่น	1. ระดับความสำเร็จในการ พัฒนาคุณภาพและมาตรฐาน ผลิตภัณฑ์ใหม่				1. การตลาดนำการผลิต 2. ส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพและมาตรฐาน ผลิตภัณฑ์ใหม่ 3. ส่งเสริมภูมิปัญญา	1. โครงการส่งเสริมและ พัฒนาการผลิตสินค้าใหม่ให้ มาตรฐาน 2. โครงการพัฒนาการเลี้ยงใหม่ พันธุ์ไทย	

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
			พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558		
	ได้รับการอนุรักษ์และพัฒนาอย่างยั่งยืน						<p>3. โครงการเพิ่มผลผลิตการเลี้ยงไหมพาณิชย์</p> <p>4. โครงการส่งเสริมการปลูกหม่อนเลี้ยงไหม</p> <p>5. โครงการพัฒนาคุณภาพเส้นไหมให้ได้มาตรฐาน</p> <p>6. โครงการพัฒนาเครือข่ายและเชื่อมโยงการตลาดเส้นไหม</p> <p>7. โครงการศึกษาวิจัยและพัฒนาการปลูกหม่อนเลี้ยงไหม</p> <p>8. โครงการศึกษาวิจัยและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (infrastructure) และเทคโนโลยีการผลิต</p> <p>9. โครงการพัฒนาคุณภาพด้านการผลิตให้ได้มาตรฐาน</p> <p>10. โครงการพัฒนาและสร้างต้นแบบการบำบัดน้ำเสียของอุตสาหกรรมชุมชนการฟอกย้อมสีผ้าไหม (ขนาด 10 คิวต่อวัน)</p>	

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
			พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558		
								11. โครงการพัฒนาการ รวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Cluster) แปรรูปผลิตภัณฑ์ ใหม่ 12. โครงการเสริมสร้าง ศักยภาพตลาดผลิตภัณฑ์ใหม่ 13. โครงการอนุรักษ์และพัฒนา ลายผ้าไหมเอกลักษณ์กลุ่ม จังหวัด 14. โครงการส่งเสริมการ ท่องเที่ยวเส้นทางสายไหมกลุ่ม จังหวัด 15. โครงการมหกรรม Thai Silk Festival 16. โครงการจัดทำระบบ ฐานข้อมูลผู้ผลิต ผู้ประกอบการ ตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำ ทุกจังหวัด 17. โครงการประชาสัมพันธ์ ผลิตภัณฑ์ไหมนครชัยรินทร์ 18. โครงการส่งเสริมศูนย์กลาง

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
			พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558		
			พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2555 - 2558	ผลิตภัณฑ์ใหม่เชิงอุตสาหกรรม และเชิงหัตถกรรม 19. โครงการส่งเสริมและ พัฒนาการออกแบบผลิตภัณฑ์ ใหม่ 20. โครงการส่งเสริมการจัดทำ ตราสินค้าที่เป็นเอกลักษณ์ของ กลุ่มจังหวัด
3. ยุทธศาสตร์การ พัฒนาศักยภาพการ ท่องเที่ยว	1. รายได้จากการ ท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น	1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้ จากการท่องเที่ยวของกลุ่ม จังหวัด					1. พัฒนาแหล่ง ท่องเที่ยว 2. พัฒนาเครือข่าย เชื่อมโยงการท่องเที่ยว 3. พัฒนาค่าและ บริการการท่องเที่ยว 4. ประชาสัมพันธ์แหล่ง ท่องเที่ยว	1. โครงการจัดตั้งศูนย์ข้อมูลการ ท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดและ เครือข่าย 2. โครงการพัฒนาปัจจัย โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความปลอดภัย 3. โครงการปรับปรุงแหล่ง ท่องเที่ยวเดิม 4. โครงการพัฒนาศักยภาพ บุคลากรด้านการท่องเที่ยว 5. โครงการส่งเสริมการตลาด และการประชาสัมพันธ์การ ท่องเที่ยวภายในประเทศและ

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย					กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
			พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	พ.ศ. 2555 - 2558		
									ต่างประเทศ 6. โครงการจัดระบบมาตรฐาน ความปลอดภัยและสุขภาพ นักท่องเที่ยว 7. โครงการพัฒนาสินค้าและ บริการด้านการท่องเที่ยว 8. โครงการสร้างแหล่ง ท่องเที่ยวใหม่

ส่วนที่ 5

บัญชีรายการชุดโครงการ

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1

ปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 - พ.ศ. 2558

วิสัยทัศน์ : "ประตูอีสานสู่สากล"

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : การพัฒนาการเกษตร

เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				กลยุทธ์
		พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	
1. เกษตรกรมีขีดความสามารถ ในการผลิตสินค้าเกษตร ในการผลิตสินค้าเกษตร	1. ร้อยละเกษตรกรที่นำความรู้ไปดำเนินการ การผลิตสินค้าเกษตรให้ได้มาตรฐาน	80	85	90	95	1. ส่งเสริมและพัฒนาการผลิตสินค้าเกษตรให้ได้ผลผลิต มีปริมาณและคุณภาพได้มาตรฐาน 2. ส่งเสริมปัจจัยการผลิต
	2. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณผลิตผล สินค้าเกษตร	80	85	90	95	

1. โครงการของกลุ่มจังหวัด

บัญชีรายการชุดโครงการ	งบประมาณดำเนินการ						หน่วยงานดำเนินการ	
	โครงการ	แหล่ง งบ	ผลผลิต	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2557		พ.ศ. 2558
1.โครงการส่งเสริมการผลิตข้าวหอมมะลิคุณภาพดีสู่สากล		1	1	100,000,000	100,000,000	100,000,000	100,000,000	- เกษตรจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
1.1 เพิ่มศักยภาพการผลิตข้าวหอมมะลิ				(20,000,000)	(20,000,000)	(20,000,000)	(20,000,000)	นครราชสีมา*, สุรินทร์, บุรีรัมย์, ชัยภูมิ
1.2 ปรับปรุงแหล่งน้ำเพื่อการผลิตข้าวหอมมะลิคุณภาพดี				(80,000,000)	(80,000,000)	(80,000,000)	(80,000,000)	
2.โครงการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตมันสำปะหลัง		1	1	100,000,000	100,000,000	100,000,000	100,000,000	- เกษตรจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
2.1 เพิ่มศักยภาพการผลิตมันสำปะหลัง				(20,000,000)	(20,000,000)	(20,000,000)	(20,000,000)	นครราชสีมา*, สุรินทร์, บุรีรัมย์, ชัยภูมิ
2.2 ปรับปรุงแหล่งน้ำเพื่อการผลิตมันสำปะหลัง				(80,000,000)	(80,000,000)	(80,000,000)	(80,000,000)	
3.ส่งเสริมการพัฒนาแปรรูป การเพิ่มมูลค่าบรรจุภัณฑ์ และเครื่องหมาย มาตรฐานสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมการเกษตร		1	1	20,000,000	20,000,000	20,000,000	20,000,000	- อุตสาหกรรมจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
								นครราชสีมา, สุรินทร์, บุรีรัมย์, ชัยภูมิ*
รวมงบประมาณ				220,000,000	220,000,000	220,000,000	220,000,000	

หมายเหตุ * เงินบาทหลัก

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1

ปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 - พ.ศ. 2558

วิสัยทัศน์ : "ประตูอีสานสู่สากล"

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 : การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ใหม่

เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				กลยุทธ์
		พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	
1.ผลิตภัณฑ์ใหม่มีคุณภาพและมาตรฐานมีศักยภาพในเชิงพาณิชย์ 2. ภูมิปัญญาท้องถิ่นได้รับการอนุรักษ์และพัฒนาอย่างยั่งยืน	1. ระดับความสำเร็จในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการผลิตภัณฑ์ใหม่	5	5	5	5	1. การตลาดนำการผลิต 2. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ใหม่ 3. ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ได้รับการอนุรักษ์และพัฒนาอย่างยั่งยืน 4. ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่

1. โครงการของกลุ่มจังหวัด

บัญชีรายการชุดโครงการ			งบประมาณดำเนินการ				หน่วยงานดำเนินการ
โครงการ	แหล่ง งบประมาณ	ผลผลิต	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	
1. ส่งเสริมและพัฒนาการผลิตภัณฑ์ใหม่ให้ได้มาตรฐาน	1	1	100,000,000	100,000,000	100,000,000	100,000,000	- ภาครัฐจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
1.1 การส่งเสริมการปลูกหม่อนเลี้ยงไหม	1	1	(20,000,000)	(20,000,000)	(20,000,000)	(20,000,000)	
1.2 พัฒนาแหล่งน้ำชุมชนและการบริหารจัดการน้ำ	1	1	(80,000,000)	(80,000,000)	(80,000,000)	(80,000,000)	- ปก. จังหวัดในกลุ่มจังหวัด
เพื่อเพิ่มศักยภาพการปลูกหม่อนเลี้ยงไหม							นครราชสีมา, สุรินทร์, บุรีรัมย์, ชัยภูมิ
2. พัฒนาศูนย์ผลิตภัณฑ์ใหม่ให้เป็นหมู่บ้านการท่องเที่ยว	1	1	12,000,000	12,000,000	12,000,000	12,000,000	- พัฒนาชุมชนจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
3. โครงการพัฒนาบรรจุภัณฑ์สร้างมูลค่าเพิ่มผลิตภัณฑ์ใหม่และผลิตภัณฑ์ OTOP	1	1	8,000,000	8,000,000	8,000,000	8,000,000	- พัฒนาชุมชนจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
4. การจัดแสดงจำหน่ายผ้าไหมในระดับภูมิภาคอาเซียน	1	1	30,000,000	30,000,000	30,000,000	30,000,000	- พัฒนาชุมชนจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
Asian Silk Heritage							นครราชสีมา, สุรินทร์, บุรีรัมย์, ชัยภูมิ
5. มหัศจรรย์สิ่งทอผ้าไหมลายเอกลักษณ์กลุ่มจังหวัดภาคภูมิแห่งภูมิปัญญา	1	1	4,000,000	4,000,000	4,000,000	4,000,000	- พาณิชย์จังหวัดในกลุ่มจังหวัด
6. โครงการส่งเสริมและพัฒนาใหม่ภายใต้เครื่องตราบุญพระราชทาน	1	1	40,000,000	40,000,000	40,000,000	40,000,000	- ศูนย์หม่อนไหมจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
							นครราชสีมา, สุรินทร์, บุรีรัมย์, ชัยภูมิ
รวมงบประมาณ			194,000,000	194,000,000	194,000,000	194,000,000	

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1

ปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 - พ.ศ. 2558

วิสัยทัศน์ : "ประตูด้านสู่สากล

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 : การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว

เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				กลยุทธ์
		พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	
รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น	ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จาก การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด	80	85	90	95	1. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว 2. พัฒนาเครือข่ายเชื่อมโยงการท่องเที่ยว 3. พัฒนาสินค้าและบริการการท่องเที่ยว 4. ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว

1. โครงการของกลุ่มจังหวัด

บัญชีรายการชุดโครงการ โครงการ	บัญชีรายการชุดโครงการ		งบประมาณดำเนินการ				หน่วยงานดำเนินการ
	แหล่ง งบประมาณ	ผลผลิต	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2558	
1. พัฒนาโครงข่ายเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมของแหล่งท่องเที่ยวสิ่งอำนวยความสะดวก	1	1	80,000,000	80,000,000	80,000,000	80,000,000	- ทช. จังหวัดในกลุ่มจังหวัด
ความสะดวก บริการพื้นฐาน การรักษาความปลอดภัยและมีมาตรฐาน "นครชัยบุรีรินทร์ "							นครราชสีมา, สุรินทร์, บุรีรัมย์, ชัยภูมิ
2. โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเดิมและแหล่งท่องเที่ยวใหม่ "นครชัยบุรีรินทร์ "	1	1	120,000,000	120,000,000	120,000,000	120,000,000	- ททจ. จังหวัดในกลุ่มจังหวัด นครราชสีมา, สุรินทร์, บุรีรัมย์, ชัยภูมิ
3. โครงการส่งเสริมการตลาดด้านการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1	1	1	40,000,000	40,000,000	40,000,000	40,000,000	- ททจ. จังหวัดในกลุ่มจังหวัด นครราชสีมา, สุรินทร์, บุรีรัมย์, ชัยภูมิ
4. โครงการพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยว	1	1	4,000,000	4,000,000	4,000,000	4,000,000	- ททจ. จังหวัดในกลุ่มจังหวัด นครราชสีมา, สุรินทร์, บุรีรัมย์, ชัยภูมิ
5. โครงการจัดระบบมาตรฐานความปลอดภัย และสุขภาพนักท่องเที่ยว	1	1	4,000,000	4,000,000	4,000,000	4,000,000	- สสจ. จังหวัดในกลุ่มจังหวัด นครราชสีมา, สุรินทร์, บุรีรัมย์, ชัยภูมิ
6. โครงการพัฒนาสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว	1	1	16,000,000	16,000,000	16,000,000	16,000,000	- อุตสาหกรรมจังหวัดในกลุ่มจังหวัด นครราชสีมา, สุรินทร์, บุรีรัมย์, ชัยภูมิ
รวมงบประมาณ			264,000,000	264,000,000	264,000,000	264,000,000	